

ARBEIDERNE FAGLIGE LANDSORGANISASJON

KONGRESSEN 1931

DAGSORDEN OG FORSLAG
MED MOTIVER

OSLO 1930
ARBEIDERNE AKTIETRYKKERI

Forretningsordenen.

1. Møtets forhandlinger er ikke offentlige. Adgangskort for representanter, Arbeiderpartiets presse og tilhørere utstedes av sekretariatet.
2. Til å lede møtet velges 4 ordstyrere. Ordstyrerne ordner innbyrdes møtenes ledelse. Til å føre protokollen velges 4 sekretærer.
3. Møtene holdes fra kl 9—1 formiddag og 15—19 ettermiddag.
4. Ingen har rett til å få ordet mere enn 3 ganger i samme sak. Undtagen for innledningsforedrag begrenses taletiden til 10 minutter 1ste og 5 minutter 2den og 3dje gang.

Ordstyreren har for øvrig når han finner det påkrevet, rett til å stille forslag til ytterligere tidsbegrensning og strek med de inntegnede talere. Til forretningsordenen gis ingen ordet mere enn 1 gang og høist 2 minutter til hver sak.

Talerne skal tale fra den dertil bestemte plass i salen.

5. Forslag må leveres skriftlig til ordstyreren, undertegnet med vedkommendes navn og navnet på den organisasjon han representerer. Intet nytt forslag kan optas efterat det er besluttet satt strek med de inntegnede talere.

Forslag som ingen forbindelse har med de på dagsordenen opførte saker, kan ikke behandles.

6. Alle beslutninger avgjøres ved almindelig flertall. I tvilstilfelle, eller når 20 representanter forlanger det, foregår avstemningen ved navnoprop.
7. I protokollen innføres kun forslagene og avstemningene samt de fattede beslutninger.
8. Protokollen opleses ved hvert møtes begynnelse og for siste møte ved dets avslutning.

Dagsorden

for Arbeidernes faglige Landsorganisasjons
13DE ORDINÆRE KONGRESS I OSLO
søndag 15de februar 1931 og følgende dager:

Kongressen åpnes kl. 12 i Folkets Hus.

1. **Kongressens konstituering.**
 - a) Fullmaktens godkjennelse.
 - b) Vedtagelse av forretningsordenen og dagsordenen.
 - c) Valg av 4 ordstyrere og 4 sekretærer.
 - d) Valg av valgkomité og redaksjonskomité.
2. **Beretning og regnskap.**
3. **Lovforandringer.**
4. **Den faglige situasjon.**
 - a) Rasjonaliseringen.
 - b) Arbeidsløsheten og arbeidstidsspørsmålet.
 - c) Tariffrevisjonen og den faglige taktikk.
5. **Arbeiderbeskyttelsesloven (arbeidervernlovgivningen).**
6. **Internasjonale spørsmål.**
 - a) Internasjonale forbindelser.
 - b) Arbeidsbyrået i Genf.
7. **Organisasjonsformene.**
8. **Skole- og studievirksomheten.**
9. **Arbeideridretten.**
10. **Kooperasjonen.**
11. **De arbeiderfientlige lover.**
12. **Revisjons- og regnskapsordningen innen fagorganisasjonen.**
13. **Diverse forslag.**
14. **Valg.**

Dagsordenens punkt 3.

Lovforandringer.

§ 1.

Fra Bygningsarbeidernes Industrigruppe, Oslo.

Følgende forslag blev i Bygningsarbeidernes Industrigrupes repr.møte mandag den 17 november 1930 enstemmig vedtatt å fremme til kongressen:

Forslag til forandring i Landsorganisasjonens formålsparagraf, punkt 3, punktet tilføies: samt arbeide for gjennomførelse av 6 timers arbeidsdag.

Motivering:

Det er all sannsynlighet for at den fremadskridende tekniske utvikling av industrien og rasjonaliseringen kommer til å kaste flere og flere arbeidere ut i arbeidsledighet og øke den allerede nu store arbeidsledighet. Det gjelder derfor å søke hindret dette ved forkortelse av arbeidstiden til 6 timer pr. dag for alle arbeidere.

Fra sekretariatet.

Spørsmålet kommer op under dagsordenens punkt 4.

Fra Norsk Elektriker- og Kraftstasjonsforbund.

§ 1. Arbeidernes fagl. Landsorganisasjon i Norge er en sammenlutning av landsomfattende industri- eller fagforbund, og dens formål er:

§ 2. 1. Hovedenhetene innenfor Landsorganisasjonen er de landsomfattende industri- eller fagforbund.

§ 5. I annet avsnits siste punktum forandres ordet «industriforbundene» til forbundene.

Motivering:

Av de forbund som er tilmeldt Landsorganisasjonen nu, må ca. 20 betegnes som fagforbund. Av de øvrige tilsluttede forbund må flere betegnes som bransjeforbund, hvorved kun et fåtall av forbundene kan karakteriseres som landsomfattende industriorganisasjoner.

Landsorganisasjonen har så sent som i 1930 medvirket til stif-

telse av et nytt fag- eller bransjeforbund, som er optatt i Landsorganisasjonen.

Under disse forhold skulde det synes klart, at lovene må endres sådan, at det virkelig kommer til uttrykk hvilke organisasjoner det er som danner hovedenhetene innenfor Landsorganisasjonen.

Fra sekretariatet.

Disse spørsmål kommer til behandling under dagsordenens punkt 7.

§ 3.

Fra Stavanger og omegns fagl. distriktorganisasjon.

§ 3. 3 punktum får sådan tilføielse: Sekretariatet fordeler det hele beløp på samtlige samorganisasjoner.

Fra sekretariatet.

Den nuværende lovbestemmelse dekker helt ut hvad forslaget til sikter, og forslaget er derfor overflødig.

Fra Norsk Skotøiarbeiderforbund.

Vårt forbund tillater sig å foreslå at følgende bestemmelser utgår av Landsorganisasjonens lover: Lovens § 3, i annet avsnitt som lyder: «Av de heltbetalendes kontingent avsettes 5 øre til Folkets Hus fond», og i samme paragraf, tredje avsnitt, første linje, ordet «videre».

Motivering:

Folkets Hus fond er nu så pass stort at det selv — uten kontingenttilskudd — kan overkomme å bestride det formål som er fastsatt i loven for Folkets Hus fond. Fondets kontantbeholdning, de årlig innkomne bidrag og renter utgjør et så pass stort beløp at det i almindelighet vil kunne klare behovet.

Folkets Hus fond utgjorde pr. 31 desember 1929 kr. 618 321.49, hvorav kr. 447 188.28 var utlånt og resten kr. 171 133.21 var i bank og kasse.

Kontingenten til fondet utgjorde for 1929 kr. 54 750.90. Dette beløp vil i en tre års periode uten renter svare til ca. kr. 162 000.00 og bør etter vår mening kunne anvendes som bidrag til Det norske Arbeiderpartis virksomhet — og da i første rekke som bidrag til valgkampene — stats- og kommunevalgene. Da det er valg annet hvert år — stats- eller kommunevalg — vil partiet kunne gjøre sikker regning på ca. kr. 80 000.00 hvert valgår — et beløp som vel ikke skulde monne så lite.

I tilfelle av at kongressen gir dette forslag sin tilslutning, er det vår mening at det ikke er adgang for sekretariatet eller representantskapet til å yde ytterligere beløp av Landsorganisasjonens midler til politisk virksomhet.

Vi finner det overflødig å innta i loven at denne kontingent skal gå til Arbeiderpartiet. Det vil være tilstrekkelig at det er vedtatt ved beslutning av kongressen.

Når vi foreslår ordet «videre» skal utgå er det som det vil sees av redaksjonelle grunner.

Fra sekretariatet.

§ 3. Sekretariatet vil foreslå at § 3, punkt 1, 1. og 2. ledd forandres således:

«I ordinær kontingent innbetaler de tilsluttede organisasjoner 80 øre pr. medlem pr. måned for sine helt- og 40 øre pr. medlem for sine halvtbetalende medlemmer.

Av kontingenten beregnes 10 øre for heltbetalende og 5 øre for halvtbetalende pr. måned som tilskudd til Det norske Arbeiderpartis presse, opplysnings- og skolevirksomhet.»

Som det fremgår av forslaget vil kontingenten til Landsorganisasjonen bli forhøiet med henholdsvis 10 og 5 øre pr. md. Landsorganisasjonens tilskudd til samorganisasjonene m. v. opprettholdes. Sekretariatet finner å kunne slutte sig til forslaget fra Norsk Skotøiarbeiderforbund ang. Folkets Hus fond, og vil nærmere redegjøre herfor på kongressen.

Det er sekretariatets opfatning, at det er nødvendig å skape en fast ordning, når det gjelder å fremme så viktige spørsmål som arbeiderpressen, opplysnings-, skole- og studievirksomheten. Det er sekretariatets forutsetning at de nærmere bestemmelser angående anvendelsen av disse midler må bli å treffe av Landsorganisasjonens sekretariat i samråd med Arbeiderpartiets centralstyre.

§ 4.

Fra Haugesunds faglige Samorganisasjon.

Haugesunds Samorganisasjon inngår til Arbeidernes faglige Landsorganisasjons kongress med henstilling om å ordne med kontingentinnbetalingen på en betryggende måte for samorganisasjonene over det hele land, så ingen foreninger som nekter å betale sin kontingent til Samorganisasjonen, beholder sine rettigheter.

Subsidiært foreslås følgende lovforandring:

§ 4, punkt 4, første avsnitt, forandres til: Samorganisasjonenes utgifter dekkes av Landsorganisasjonen.

Motivering:

Da det viser sig at en del foreninger bestemt nekter å betale sin kontingent til Samorganisasjonen uten at disse foreninger dermed mister sitt medlemskap i fagorganisasjonen, er dette uholdbart og er egnet til å skape splid og ødelegger solidaritetsfølelsen foreningene sig imellem.

Vi mener derfor at en forandring heri er høist nødvendig.

Såfremt foreningene obligatorisk skal stå tilsluttet Samorganisasjonen må det etableres en ordning som ikke kan medføre oprivende tilstander innen Samorganisasjonen.

Fra Stavanger og Omegns fagl. Samorganisasjon.

§ 4. Punkt 3 flyttes over til § 11, punkt 1 og at punktets setning «når der er tid til det» går ut. Ordet «kan» i punktets siste punktum ombyttes med «skal».

Fra Hydroarbeidernes Forening, avd. 19, N. K. I.

På møte i Hydroarbeidernes forening 11 november 1930, besluttes å sende følgende forslag til Landsorganisasjonens kongress.

Prinsipielt: Samorganisasjonene nedlegges og avvikles innen utgangen av 1931.

Subsidiært: Spørsmålet om nedleggelse av Samorganisasjonene, utsendes snarest til foreningene til uravstemning. Hvis ikke 60 pct. av de avgitte stemmer er for bibehold, blir de å nedlegges.

Motivering:

Av de mange grunner for nedleggelse av samorganisasjonene, skal her bare nevnes: Samorganisasjonene er ikke blitt og blir vel heller aldri, om de opprettholdes, det de var tenkt å bli: en avløser av forbundene. De er istedet blitt en unødvendig dobbeltorganisasjon som vi ikke har råd til å opprettholde. Av den samlede fagforeningskontingent går ca. 40 pct. til administrasjon når man legger sammen det som går til administrasjon av foreningene, forbundene, Landsorganisasjonen og samorganisasjonene. Dette er for meget og en forenkling er derfor høist påkrevet. Derved vil kontingenten kunne nedsettes, hvilket vil bevirke øket tilslutning til organisasjonen.

Fra Hellefoss Fagforening.

Ophevelse av beslutningen på siste kongress angående foreningenes tvungne medlemskap i samorganisasjonene.

Motivering:

Den oppbygning samorganisasjonene nu har, passer for byer og større industricentre. Men for foreninger ute i distriktene blir det en unødig kontingent- og representasjonsutgift, som trykker på foreningenes før så vanskelige stilling. Vår forening finner det mest rettfærdig at foreningene selv får avgjøre om de vil stå tilsluttet samorganisasjonen eller ikke.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon.

I lovenes § 5 tilføies: «Eller stedlige styrer».

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon.

Kongressen velger en komité på 5 medlemmer med representanter fra sekretariatet og samorganisasjonene som får i oppdrag å utarbeide

forslag til en omordning av samorganisasjonenes geografiske område. Komiteens innstilling forelegges representantskapet til avgjørelse.

Fra Norsk Kommuneforbund.

Følgende forslag er innkommet til forbundet:

«§§ 4 og 5 i lovene, som er viet samorganisasjonen, utgår: likeledes i § 6 utgår ordet «samorganisasjonenes»»

Fredrikstad kommunale Arbeiderforening.

Hovedstyret som har behandlet saken, fant enstemmig ikke å ville tiltre forslaget.

Fra Kongsvinger typografiske Forening.

Kongsvinger typografiske Forening tillater sig herved å foreslå at lovenes § 4, første ledd, gis følgende ordlyd:

De fagforeninger som er tilsluttet Arbeidernes faglige Landsorganisasjon og ønsker å slutte sig sammen i faglige samorganisasjoner, har anledning hertil innen grenser som fastsettes nærmere i samråd mellom sekretariatet og de interesserte avdelinger.

Motivering:

Det er vår opfatning at gjennomførelsen av de distriktsvise samorganisasjoner er foregått alt for skjematisk. For undertegnede avdelingers vedkommende for eksempel forekommer det helt meningsløst å ha det lokale tilknytningspunkt på Hamar. Mens det er 10 mil til forbundets sæte er det 13 mil, men ikke tilsvarende forbindelse til Hamar kommunikasjonsmessig sett. Kongsvinger med opland regnes av alle andre for et eget distrikt i enhver henseende og dette mener vi det også bør bli anledning til for fagforeningene. Spesielt etter at det er dannet en rekke avdelinger for Norsk Skog- og Landarbeiderforbund i disse bygder, i alt ca. 60. Skal disse etablere et lokalt samarbeide av større omfang kan det under ingen omstendigheter strekke sig over større område enn Kongsvinger opland.

Det ligger i vårt forslag at medlemskapet i likhet med området for de enkelte samorganisasjoner skal være valgfritt, for såvidt det ikke i den enkelte avdelings forbund er bestemt noget annet.

Vi vil enn videre gjøre oppmerksom på at det er et økonomisk spørsmål for alle disse små foreninger her i distriktet.

Fra Kongsvinger Bygningsarbeiderforening, avdeling 34.

Kongsvinger Bygningsarbeiderforening tillater sig herved å foreslå at lovenes § 4, første ledd, gis følgende ordlyd:

De fagforeninger som er tilsluttet Arbeidernes faglige Landsorganisasjon og ønsker å slutte sig sammen i faglige samorganisasjoner, har anledning hertil innen grenser som fastsettes nærmere i samråd med sekretariatet og de interesserte avdelinger.

Motivering:

Det er vår opfatning at gjennomførelsen av de distriktvise samorganisasjoner er foregått alt for skjematisk. For undertegnede avdelings vedkommende f. eks. forekommer det helt meningsløst å ha det lokale tilknytningspunkt på Hamar. Mens det er 10 mil til forbundets sæte er det 15 mil, men ikke tilsvarende forbindelse til Hamar kommunikasjonsmessig sett. Kongsvinger med opland regnes av alle andre for et eget distrikt i enhver henseende, og dette mener vi det også bør bli anledning til for fagforeningene. Spesielt etter at det er dannet en rekke avdelinger av Norsk Skog- og Landarbeiderforbund i disse bygder, i alt ca. 60. Skal disse etablere et lokalt samarbeide av større omfang kan det under ingen omstendigheter strekke sig over større område enn Kongsvinger opland.

Det ligger i vårt forslag at medlemskapet i likhet med området for de enkelte samorganisasjoner skal være valgfritt, forsåvidt det ikke i den enkelte avdelings forbund er bestemt noget annet. Vi vil enn videre gjøre opmerksom på at det er et økonomisk spørsmål for alle disse små foreninger her i distriktet.

Fra Fiskumfoss Jernbanearbeiderforening.

Det gis samtlige Statens anleggsforeninger, under et og samme overingeniørdistrikt, anledning til å danne sine egne samorganisasjoner.

Fra Norsk Jernbaneforbund.

Nærværende forbund tillater sig herved å foreslå følgende forandring av A. F. L.s lover, § 4, punkt 1:

Mellem ordene «skal» og «sluttes» på annen linje ovenfra tilføies følgende: «forsåvidt sekretariatet ikke anderledes bestemmer».

Fra Torp Fagforening, N. P. F.

Avd. 2, Torp Fagforening, foreslår ad Landsorganisasjonens lover § 4: Faglige samorganisasjoner, punkt 1:

Ordet *skal* i 2. linje forandres til *bør*, således at punkt 1 får følgende ordlyd:

Alle fagforeninger som tilhører Landsorganisasjonen *bør* slutte sig sammen i faglige samorganisasjoner o. s. v.

Motivering:

Vi mener det bør gis avdelingene anledning til å stå fritt med hensyn til det tvungne medlemskap i samorganisasjonene, da det for mange utenbys og avsidesliggende avdelinger ingen eller liten interesse er i å stå tilsluttet disse.

Fra avd. 101, Leiret og Omegn Skog- og Landarbeiderforening.

Lovene for Arbeidernes faglige Landsorganisasjon § 4 får et nytt punkt som skall yde: Undtatt for disse bestemmelser er avdelinger av Norsk Skog- og Landarbeiderforbund.

Motivering:

Da det har vist sig at vi må ha våre bygdeorganisasjoner, og at disse er i stand til å føre et bedre arbeide for både det økonomiske og agitatoriske og i det hele tatt er meget mere effektive for skogsarbeiderne enn samorganisasjonene, anser vi at samorganisasjonene er overflødige for oss, og da vårt arbeide er sesongarbeide og våre lønninger er alt for knappe til å betale kontingent både til forbund, samorganisasjon og bygdeorganisasjon, vil vi holde på at den tvungne innmeldelse i samorganisasjonen blir ophevet for Norsk Skog- og Landarbeiderforbunds avdelinger.

Fra Hernes Skog- og Landarbeiderforening.

Vi henstiller til fagkongressen at de bestemmelser i loven om at alle medlemmer som står tilsluttet Landsorganisasjonen er obligatorisk bundet til samorganisasjonen utgår for skog- og landarbeidere.

Vi begrunner dette forslag med, at ver våre bygdeorganisasjoner som er det nødvendige og det mest naturlige bindeledd organisatorisk, overflødiggjør medlemskapet i samorganisasjonen.

Fra Norsk Høvelerarbeiderforbund.

Ad § 4. Denne paragraf forandres således at samorganisasjonene bygges på frivillig medlemskap.

Motivering:

Når vi tillater oss å fremsette dette forslag, så er det fordi flere av forbundets avdelinger på tross av pålegg fra forbundet, står utenfor Samorganisasjonen, og begrunner dette med at de ingen fordel har av Samorganisasjonen. En tilslutning til denne vil derimot hemme tilslutningen til foreningen, da arbeiderne ikke makter å betale høiere kontingent.

Av den grunn kommer fagforeningene i motsetningsforhold til Landsorganisasjonens lover, et motsetningsforhold som de beklager og absolutt ønsker å komme bort ifra.

Fra Buskerud Papirarbeiderforening.

Buskerud Papirarbeiderforening vil for den ærede kongress foreslå: At § 4 og 5 utgår av loven.

Videre må vi foreslå:

Landsorganisasjonen oppretter organisasjonsdomstol med juridisk administrator. Og hver av partene får hver sin sakfører eller advokat til å vareta sine interesser.

Domstolen behandler tvistigheter som oppstår mellom et forbund og en avdeling, likeledes en eller flere arbeider i tvistforhold til sin avdelingsledelse.

Landsorganisasjonen og vedkommende forbund hvor saken hører under, bærer hver sin halvpart av omkostningene.

Begrunnelse:

Tvistigheter som oppstår innen organisasjonene, vil ikke på vanlige møter ha betryggelse for et rettferdig resultat.

Da det kommer an på debattantenes dyktighet, likesom medlemmene for en stor del vil stemme efter sin partifro, likesom de på forhånd er sympatisk eller antipatisk innstilt til partshaverne, vil influere på deres dom.

§ 4.

Fra sekretariatet.

Under henvisning til den utførlige debatt på siste fagkongress om samorganisasjonene, og de avgjørelser som da fant sted, vil sekretariatet foreslå:

§ 4 opprettholdes uforandret.

§ 7.

Fra Stavanger og Omegns faglige Samorganisasjon.

§ 7. Punkt 5 får sådan tilføielse efter annet punktum: Avdelingene pålegges å sende gjenpart av mulige forslag til samorganisasjonen.

§ 7. Punkt 9 innsettes følgende setning efter annet komma: Hvorav minst 3 fra arbeidsplassen.

Fra Bjørkåsen Grubearbeiderforening, avd. 22 av N. A. F.

Paragraf 7, punkt 3, foreslår vi blir å lyde:

Sekretariatets medlemmer skal være tilstede på kongressen. De har forslagsrett og talerett, men kan ikke velges som representanter. Til paragraf 9, punkt 3, foreslår vi en tilføielse sålydende:

Dog uten ekstra lønnsgodtgjørelse. (I tilfelle dette har vært praktisert før.)

Som man vil se av den siste tilføielse, er vi ikke helt sikker på om det arbeide som er anført i nevnte paragraf og punkt er ekstra-betalt, uten om den nødvendige reise og dietgodtgjørelse. Vi er kun av den opfatning, men skulde det derimot vise sig at vår opfatning er feil, faller selvfølgelig tilføielsen bort av sig selv.

Fra Gikens Grubearbeiderforening.

§ 7, punkt 9, forandres således: Kongressen velges Sekretariatet, som består av 13 medlemmer, og hvorav minst 7 velges fra arbeidsplassene, o. s. v.

Annet avsnitt forandres således: Der velges 9 varamenn, hvorav minst 5 velges fra arbeidsplassene, o. s. v.

Dessuten pålegger Gikens Grubearbeiderforening kongressen: Industriforbundsformen bør overholdes, samt bør kongressen pålegge Sekretariatet å påse at også de enkelte forbund overholder denne.

Avdelingen mener at industriforbundsformen absolutt skal opprettholdes, da fagforbundsformen tidligere har vist sig å være uheldig for industriplasser som Sulitjelma, hvor så mange slags arbeide er knyttet sammen til en og samme bedrift.

Ennvidere henviser avdelingen til Samorganisasjonens redegjørelse til Landsorganisasjonen, d. 29 juni 1930 ang. Elektrikersaken, som bedes optatt på kongressens dagsorden i forbindelse med forslaget.

Fra sekretariatet.

§ 7 opprettholdes uforandret.

Forslaget fra Bjørkåsen til § 9 faller bort av sig selv.

§ 10.

Fra Stavanger og Omegns faglige Samorganisasjon.

§ 10. Første punktum ombyttes ordene «kan anta» med «skal anta» og ordet «sakkyndig» med «fagrevisor».

§ 10. Fjerde punktum får følgende avslutning: representantskapet og i kongressåret, kongressen.

§ 10. Får følgende tilføielse efter siste punktum: Kongressen velger et desisjonsutvalg for å gjennomgå regnskapene. Desisjonsutvalgets anmerkninger følger revisjonsboken som i 4. punktum bestemt.

Fra Borregård Bygningsarbeiderforening.

Borregård Bygningsarbeiderforening henstiller til kongressen om å forandre § 10. 1 avsnitt som lyder:

De av kongressen valgte revisorer sammen med Sekretariatet, kan anta en sakkyndig revisor til assistanse.

Til å lyde: De av kongressen valgte revisorer sammen med Sekretariatet skal anta en sakkyndig revisor til assistanse.

Motivering:

På grunn av de mange underslag som har foregått i den senere tid, finner vi denne forandring helt påkrevet.

Fra Rjukan Arbeiderforening, avd. 27 av N. K. I.

Forslag til § 10. Revisjonen i landsorganisasjon og forbundene utføres av en av kongressen ansatt sakkyndig revisor. Som revisorens nærmeste overordnede velges av kongressen et revisjonsutvalg på 3 medlemmer med varamenn. ormannen i utvalget velges av kongressen ved serskilt valg.

Revisoren kan gjennomgå regnskaper, kassa og verdipapirer kritisk og tallmessig efter en av revisjonsutvalget utarbeidet instruks. Denne instruks skal forelegges førstkommende Representantskapsmøte til godkjenning.

Revisjon av samtlige regnskaper skal foretas kontinuerlig, dog minst hver måned. Kontroll av kassabeholdninger og verdipapirer skal foretas til ubestemte tider, dog minst 6 ganger i året.

Enhver verdikontroll og revisjonsantegnelse innføres i en autori-

sert revisjonsprotokoll for hvert forbund, som skal forelegges revisjonsutvalget, samt Sekretariatet og det forbundsstyre som antegnelsen vedkommer.

Desisjon av Landsorganisasjonens regnskaper foretas av kongressen. Forbundenes regnskaper desideres av landsmøtene. For bundenes vedkommende avgis en foreløbig desisjon for hvert år av hovedstyrene og i landsorganisasjon av representantskapet. Samtlige regnskaper skal være undertegnet av den ansatte revisor og revisjonsutvalgets formann. Revisor og revisjonsutvalgets formann plikter å være tilstede på de møter hvor desisjonen foregår.

Revisjonsutvalgets oppgave er å overvåke at revisoren arbeider i overensstemmelse med instruks og forutsetninger, og plikter selv å følge revisjonens gang. Revisjonsutvalget ansetter også den nødvendige assistanse for revisjonen. Revisoren som er ansatt av kongressen, kan kun avskjediges av denne. Dog kan han suspenderes av Sekretariatet etter innstilling av revisjonsutvalget.

Suspensjonen med utførlig begrunnelse forelegges første representantskapsmøte og kongress hvortil revisor innkalles.

I sådanne og andre tilfeller hvor revisor fratrer, ansettes ny revisor foreløbig av revisjonsutvalget. Denne ansettelse forelegges første representantskapsmøte til godkjenning.

Fra sekretariatet.

Spørsmålet om revisjonsordning m. v. kommer særskilt til behandling på kongressen.

§ 11.

Fra Stavanger og Omegns faglige Samorganisasjon.

§ 11. Punkt 1. får følgende ordlyd: Konflikter med arbeidsskjøperne godkjennes og ledes i almindelighet av vedkommende organisasjons hovedstyre i forståelse med avdelingene og Samorganisasjonen og i samråd med Sekretariatet, til hvem innberetning straks og i alle tilfelle innsendes. Landsorganisasjonen skal ved alle konflikter gi vedkommende samorganisasjon underretning om stillingen så den kan uttale sig før der treffes en avgjørelse. Samorganisasjonen skal efter anmodning av avdelinger, forbund eller Landsorganisasjonen lede lokale konflikter.

§ 11. Punkt 5. får følgende ordlyd: Utvides en konflikt til å omfatte flere organisasjoner eller fag, overtar Sekretariatet overledelsen i samråd med samorganisasjonene og vedkommende forbundsstyrene. Sekretariatet har for øvrig rett til i konfliktstilfelle når som helst å skride inn, for ved direkte forhandlinger med arbeidsskjøperne å søke en opstått konflikt bilagt eller endog hevet, hvis det er nødvendig, dog ikke før samorganisasjonene og vedkommende forbundsstyrene har uttalt sig herfor. Forbundsstyrene bør i forveien ha innhentet uttalelse fra avdelingene som er berørt av konflikten.

§ 11. Punkt 9 foreslås utgå.

§ 11. Punkt 10 strykes i første punktum ordene: «de i punkt 9 omhandlede».

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon.

§ 11, 5. ledd, forandres således: «Utvides en konflikt til å omfatte flere organisasjoner eller fag, overtar sekretariatet ledelsen i samarbeide med samorganisasjonene, vedkommende forbundsstyrene og disses stedlige styrene. Ledelsen av en stedlig konflikt kan overlates til samorganisasjonene i samarbeide med vedkommende forbund.»

§ 11, tillegg: «Når det foretas avstemning ved en konflikts avslutning skal arbeidernes avgjørelser i hvert enkelt forbund respekteres.»

Fra sekretariatet.

§ 11. Også dette spørsmål var så inngående drøftet på siste kongress at det ingen grunn er til å forandre paragrafen.

§ 12.

Fra Torsnes Stenhuggerforening.

Ad understøttelse under streiker og lockouter. Lovens paragraf 12, punkt 4 tilføies: «Ved konflikter i fag hvor lønnsnivået ligger særlig lavt, kan Sekretariatet ytterligere forhøie understøttelsen.»

Fra sekretariatet.

Sekretariatet kan ikke tiltre forslaget.

Folkets Hus fond.

Fra Oslo Tapetser- og Dekoratorforening.

Forslag til Landsorganisasjonens kongress 1931. I statuttene for Folkets Hus fond foreslås følgende bestemmelse innpasset i teksten:

Ved utlån av fondets midler er det under forutsetning at låntageren påser at alt arbeid blir utført av organiserte arbeidere.

Motivering:

Forslaget ansees påkrevet for ved arbeidets bortsetning på anbud e. lign. måte å forhindre at fagorganisasjonens midler disponeres til arbeidere som utføres av andre enn fagorganiserte.

Oslo Møbelindustriarbeiderforening har i møte den 26 november enstemmegi besluttet å tiltre Oslo Tapetser- og Dekoratorforenings forslag.

Fra sekretariatet.

Sekretariatet er enig i prinsippet, som sikkert også er anerkjent av alle organiserte arbeidere, men finner lovbestemmelse overflødig.

Hvis sekretariatets forslag under § 3, punkt 1 vedtas, er det nødvendig at loven for Folkets Hus fond § 2 endres således at første ledd i § 2 utgår.

Dagsordenens punkt 4.

Den faglige situasjon.

- A. Rasjonaliseringen. B. Arbeidsløsheten og arbeidstidsspørsmålet.
C. Tariff-revisjonen og den faglige taktikk.

Sekretariatet vil foreslå at disse spørsmål behandles under ett, da de vanskelig lar sig skille ad, og en rekke av de innsendte forslag omhandler de samme spørsmål.

Fra Rjukan Arbeiderforening, avd. 27 av N. K. 1.

Ad rasjonalisering: På grunn av rasjonaliseringen og den derav følgende arbeidsløshet, beslutter kongressen at samtlige forbund optar spørsmålet om 42 timers arbeidsuke ved kommende tarifforhandlinger.

Fra Skiens Møllearbeiderforening, N. N. N. avd. 22.

Vår forening har på møte den 21 november 1930 behandlet skrivelse angående Landsorganisasjonens kongress i februar 1931. Følgende forslag besluttet enstemmig fremsatt på kongressen:

«Ingen av vårens tariffrevisjoner blir ordnet uten med 7 timers dag og 6 timers skift.»

Fra Rosvold Jernbanearbeiderforening, N. A. F.

På grunnlag av erfaringer fra de siste lønnsrevisjoner for Statens anlegg og med henblikk på vårens tariffrevisjon vil foreningen påpeke at det kreves en bedre planleggelse og et bedre samarbeide mellom forbundene og Landsorganisasjonen enn hittil har vært tilfelle. Statens anleggsarbeidere står nu på et så lavt lønnsnivå at en ytterligere nedskjæring absolutt ikke kan tåles.

Statens anleggsarbeidere står dessuten i den særstilling at en lønnskamp ikke kan vinnes uten ved støtte fra andre industrigrupper.

Foreningen tillater sig derfor å henstille til kongressen å pålegge Landsorganisasjonens styre å sørge for at et bedre samarbeide mellom forbundene og Landsorganisasjonen etableres, hvorved en ytterligere lønnsnedskjæring kan avverges ved gjensidig hjelp og støtte fra de forskjellige forbund, eftersom situasjonen ligger an. De svakeste lønnsgrupper må om nødvendig støttes ved sympatistreik av grupper fra andre forbund.

Solidaritetsfølelsen må i det hele tatt skjerpes innen fagorganisasjonen.

Fra Hommelvik Jern- og Metalforening.

Angående den forestående tariffrevisjon foreslås at følgende krav settes i forgrunnen:

42 timers arbeidsuke, 7 timers dag og 6 timers skift i kontinuerlige bedrifter.

Motivering:

Den store hær av arbeidsløse som er i stadig vekst, nødvendiggjør at dette settes op og at hele organisasjonens makt settes bak dette kravets gjennomførelse. Dermed kan man håpe å skaffe til veie sysselsettelse for tusener, som da må regnes med som vunnet land for fagorganisasjonen.

Enn videre er det nødvendig som mottrekk mot den tiltagende rasjonalisering, som stadig skjerpes og truer med å sette nye tusener utenfor produksjonsprosessen.

Fra Norsk Kommuneforbund.

Den fremadskridende rasjonalisering medfører overalt stigende arbeidsløshet. Spørsmålet må derfor bli for den kommende fagkongress på en tydelig og grei måte å optrekke de retningslinjer som det ansees formålstjenlig for å få de tilsluttede forbund til på en effektiv måte ved enhver tariffrevisjon å fremme og arbeide for en kortere arbeidstid, for på denne måte å motarbeide rasjonaliseringens verste onde, nemlig arbeidsledigheten. Vi foreslår derfor at Landsorganisasjonen vedtar:

«Alle organiserte arbeidere ved de kommende tariffrevisjoner stiller overalt krav om 6 timers arbeidstid som det vesentlige tariffkrav.»

Oslo stedsstyre.

Forbundets hovedstyre har sluttet sig til foranstående forslag.

Norsk Kommuneforbund.

Fra Drammens og distr. faglige Samorganisasjon.

Motivering:

De siste års stadig tilbakevendende kriser og depresjon på produksjons- og salgsmarkedet, den sterke rasjonalisering av bedriftene, har medført at ledigheten blandt industriarbeiderne stadig viser en økende tendens over hele landet.

De botemidler og forholdsregler som samfundet foretar for å motarbeide bedriftsinnskrenkninger, avhjelpe arbeidsløsheten og støtte den enkelte arbeider som rammes av ledighet, er minimale.

I de fleste tilfeller har man kun å henvise de ledige til forsorgsvesenet, tilfeldig nødsarbeide eller lignende, hvis vedkommende kommune har evne og vilje til å hjelpe de som rammes av ledighet. I de kommuner som ingen økonomiske resurser har, og som rammes av fabrikkinnskrenkninger eller lengere stans, blir forholdet for de ledige uholdbare, ja rent ut fortvilet.

Under de gunstigste omstendigheter, hvor kommunen hjelper de ledige, må midlerne skaffes til veie gjennom skatten, hvorav det vesentlige betales av arbeiderklassen, mens bedriftene, som de der i første rekke skulde bære disse byrder, slipper helt fri.

Fagorganisasjonen har allerede for mange år siden vært opmerksom på dette forhold, og enkelte forbund har opprettet sine «arbeidsledighetskasser» som har tatt sikte på å hjelpe sine medlemmer med pengebidrag under ledighet av kortere varighet.

Samfundet har også innsett sin fordel av disse kassers beståen og godkjent ordningen ved å yde delvis refusjon for de foretatte godkjente utbetalinger, men under bestemte former og regler optrukket av departementet. Fagbevegelsen har derved litt etter litt tapt herredømmet og selvbestemmelsesretten over disse kasser, så man nu kun administrerer for samfundet.

De siste års tilskudd fra samfundet (stat og kommune) har vært 50 pct. og de fagorganiserte har således selv båret den halve utgift ved sine arbeidsledighetskasser, en sterk selvbeskattning til fordel for samfundet, mens bedriftene (arbeidsgiverne) intet har ydet hertil.

Antallet av arbeidsledighetskasser har stadig blitt mindre, og antallet av forsikrede fagorganiserte arbeidere er sunket fra år til år, idet den store ledighetsprocent innen alle fag og industrier krever en uforholdsmessig økning i premien for å holde bidragene oppe på det minimum som lovene foreskriver.

Selv om solidaritetsfølelsen er sterk innen fagorganisasjonen, kan man ikke vente at offerviljen og selvbeskattningen til dette formål, som er til lettelse for samfundet, bibeholdes, hvorfor kassene etterhvert opheves.

Uten at man vil ta avstand fra den idé som ligger til grunn for arbeidsledighetskassenes opprettelse og det berettigede i å beholde dem så lenge man intet annet har, vil det dog være riktigere å pålegge disse byrder på samfundet. I første rekke bør bedriftene, som skulde ha en plikt på sig til å betale, være med og ta sin andel i utgiftene, men disse utnytter og utbytter arbeiderne i «gode tider» og setter arbeiderne ut i ledighet så snart ikke konjunkturf forholdene er gunstige.

I denne forbindelse kan det nevnes at de fleste større industriland i Europa, har måttet gå til opprettelse av offentlig arbeidsledighetsforsikring for industriarbeiderne, som tar sikte på å bøte på og hjelpe de ledige ved faste pengebidrag, i kortere eller lengere ledighetsperioder. Pengene til dette øiemed skaffes til veie ved tilskudd fra bedriftene, samfundet og den forsikrede selv.

Da dette spørsmål ikke har fått den tilstrekkelige utredning og ikke blitt diskutert blandt de fagorganiserte i den utstrekning som det kunde være ønskelig, bør saken komme op på førstkommende fagkongress, og man vil foreslå at denne uttaler sig for:

1. At der opprettes en offentlig «arbeidsledighetsforsikring» for industriarbeidere. Forsikringens inntekter baseres på tilskudd fra: a. Bedriftene, b. Samfundet (stat og kommune), c. De forsikrede selv.

2. At der gis samfundet rett til gjennom spesielle organer å føre kontroll med bedriftsinnskrenkninger.

3. Det henstilles til Det norske Arbeiderpartis representanter i Stortinget å arbeide for ved lov å få gjennomført en offentlig arbeidsledighetskasse (arbeidstrygdekasse) som sikrer arbeiderne de størst mulige bidrag under ledighet.

Den stigende internasjonale konkurranse om handels- og industrimarkedet, har medført en større og bedre utnyttelse av alle tekniske og manuelle produksjonsmidler for å stå gunstigst mulig i denne konkurranse.

Alle oppfinnelser, tekniske forbedringer og utnyttelse av den menneskelige arbeidskraft til det ytterste, betegnes med et fellesuttrykk for rasjonalisering og er ikke alene begrenset til de større industriland, men har også funnet sted i Norge i den senere tid.

Særlig har papirindustrien i den senere tid øket sin produksjon med forholdsvis små omkostninger, men samtidig overflødiggjort eller avskaffet en hel mengde arbeidere, som ikke kan få beskjeftigelse på grunn av samfundsforholdenes bakvendte ordning, og som derved blir en byrde for samfundet.

Når ikke industrien er istand til å skape større arbeidsmuligheter, utvidelser og økonomisk forbedre arbeidernes kår ved rasjonaliseringen, er denne kun en forbedring til fordel for kapitalen og de som eier denne og derved virker ensidig.

Det må arbeiderklassen være opmerksom på og særlig må fagorganisasjonene opta kampen om ved tarifforhandlinger og ellers når der er anledning hertil kreve:

1. At en øket produksjon og større lønnsomhet for bedriftene skal komme arbeiderne til gode ved en høyere lønn.

2. At økning av produksjonen skal medføre fordeler for arbeiderne ved en kortere arbeidstid og arbeidstiden må senkes til 6 timers dag. Derved vil den industrielle utvikling komme arbeiderklassen til gode gjennom en kortere arbeidsdag og flere beskjeftigede arbeidere. Derigjennem også samfundet (stat og kommune) ha fordeler av forbedringer i industrien.

Under henvisning til ovenstående, og den innstilling som er utarbeidet av Landsorganisasjonens nedsatte komité, vedrørende rasjonaliseringen, vil Drammens og Distrikts faglige Samorganisasjon foreslå at fagkongressen uttaler sig for:

De fag og industrier som har tariffrevisjon i kommende år, pålegges å opta de ovennevnte krav, 6 timers dag som hovedkrav for den kommende tariffrevisjon, så at også arbeiderklassen kan få fordeler av rasjonaliseringen i industrien mot som hittil kun å bære dens skadelige følger.

Fra Trondhjems Sag-, Tomt- og Høvleriarbeiderforening.

Av de mange saker som skal behandles på Landsorganisasjonens kongress 1931, vil avdeling 30, Trondhjem, av Norsk Høvleriarbeiderforbund, uttale:

Den viktigste sak og som for arbeiderklassen er den mest påkrevde idag, er arbeidsledighetsspørsmålet og dets avskaffelse. Man har sett i årrekker hvordan rasjonaliseringen har gjort sig gjeldende måned efter måned, ja, år efter år. Kastet den arbeidende klasse ut av industrien uten at de i den arbeidsløse tid har kunnet skaffe sig det nødvendige til livets opphold for sig og sine. Det er så mange ganger gjennom skrifter og taler og statistikker bevist at skylden til arbeidsløsheten er den tekniske utvikling, — de tusener av maskiner og oppfinnelser — som har gjort den arbeidende klasse overflødig. Vi tror at arbeidsledigheten kan løses av den organiserte arbeiderklasse verden over idag,

gjennom en internasjonal forkortelse av arbeidsdagen. Kongressen fatter sådan beslutning:

Norges faglige Landsorganisasjon virker snarest mulig for sammenkallelse av en skandinavisk arbeidsløshetskongress som kun har til opgave å løse arbeidsløshetsspørsmålet. Denne skandinaviske arbeidsløshetskongress skal enn videre virke for en sammenkallelse av en verdens arbeidsløshetskongress. Denne kongress skulde så fatte beslutninger om hvordan man på et internasjonalt grunnlag skulle kunne gjennomføre en forkortelse av arbeidsdagen, i alle industrier.

I forbindelse med det av Sag-Tomt- og Høvleriarbeiderforeningen reiste spørsmål angående bekjempelse av arbeidsløsheten, vil styret slutte sig til Oslo og Omegns faglige Samorganisasjons forslag om arbeidstidens nedsettelse til 6 timer pr. dag — 36 timer pr. uke. Dette krav reiser sig som en følge av den tekniske rasjonalisering med derav følgende overproduksjon, arbeidsløshet og manglende kjøpeevne. Derfor må forslag herom vedtas av kongressen og kravet stilles i forgrunnen ved kommende tarifforhandlinger.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon.

Den tiltagende rasjonalisering innen alle industrier har ført til øket arbeidsløshet. Skal denne økede arbeidsløshet bekjempes er det kun et positivt middel som kan benyttes — forkortelse av arbeidstiden i alle fag. Landsorganisasjonen har uttalt sig for forkortelse av arbeidstiden til 7 timers dag og 6 timers skift i kontinuerlige og særlig sundhetsskadelige bedrifter. Videre har Landsorganisasjonen henstillet til forbundene å søke å opta spørsmålet til behandling på internasjonale konferanser for å finne frem til en felles internasjonal aksjonslinje. Den stadig tiltagende arbeidsløshet her i landet må føre til at spørsmålet om forkortelse av arbeidstiden bringes frem som et dagskrav ved kommende tariffrevisjoner. Sådan som industrien og driftsforholdene ligger an her i landet anser representantskapet at kravet om forkortelse av arbeidstiden bør være 6 timers arbeidsdag — 36 timers arbeidsuke.

Representantskapet foreslår derfor at Landsorganisasjonens kongress fatter følgende beslutning:

Kongressen pålegger forbundene ved kommende tariffrevisjoner å kreve arbeidstiden fastsatt til 6 timers dag — 36 timers arbeidsuke.

Byafossen, avd. 74 av N. P. F., slutter sig til dette forslag.

Fra Oslo og Omegns faglige Samorganisasjon.

Kongressen pålegger forbundene ved kommende tariffrevisjoner å stille krav om at der i tariffene blir inntatt bestemmelser som sikrer arbeiderne full lønn under sykdom som skyldes driftsulykke.

Fra Eksportliperienes Rasjonaliseringskomité, Hønefoss.

Selve rasjonaliseringsspørsmålet er vel nu for de fleste arbeidere blitt en kjent sak, og det er vel ikke tvil om at dette spørsmål vil få en bred plass på førstkommande kongress.

De arbeidere som vel har fått den hårdeste tårn av rasjonaliseringen, er vel arbeiderne i papirindustrien, og da i første rekke arbeiderne innen eksportliperiene som nu i 4 år har lidt under til dels store produksjonsinnskrenkninger grunnet den inngåtte internasjonale sammenlutning av arbeidsgivere innen tremassebranchen. Men produksjonsinnskrenkningen er nu også utvidet til å gjelde celluloseproduksjonen og til dels papirfabrikkene, og det er vel klart for alle at rasjonaliseringen vil utvide sig til å omfatte alle industrigrener og bedrifter i landet, og derved vil alle landets arbeidere før eller senere komme inn under rasjonaliseringens åk.

Hittil har våre hovedorganisasjoner tilsynelatende stått maktesløse overfor denne planløse produksjonsinnskrenkning som rasjonaliseringen har medført, og arbeidsgiverne har uhindret kunnet boltre sig frem med sine produksjonsinnskrenkninger som de har lystet. Det er heller ikke et ukjent moment, at det innen tremassebranchen foregår et omfattende kjøp og salg av produksjonsretter, og dette middel i arbeidsgivernes hender er en stor fare for vår bevegelse, da arbeidsgivernes ved denne form for utsultningspolitikk har så å si alle kort på hånden til å kunne slå ned en eventuell konflikt av lokal art.

Denne planløse produksjonsinnskrenkning er nu en av de største farer vår bevegelse står overfor, og det er vel næsten ikke for meget sagt at fagbevegelsens beståen vil avhenge av hvorvidt denne kan få utrettet noget effektivt mot arbeidsgivernes utslutningspolitikk eller ikke.

Arbeiderne innen eksportliperiene som har satt sig som mål å komme denne planløse produksjonsinnskrenkning til livs, har for en tid tilbake valgt sig en komité til å arbeide med disse spørsmål. Komitéen har sitt sæte på Hønefoss og er sammensatt med 2 representanter fra hver forening.

På vegne av samtlige arbeidere innen eksportliperiene tillater komitéen sig å fremsette følgende forslag for Landsorganisasjonens førstkommande kongress:

1. At arbeidsgiverne ved tariffestede avtaler tvinges til å fordele produksjonsinnskrenkningene med like stor del på årets samtlige 52 uker.

b) At der ved bedrifter hvor vannforholdene etc. umuliggjør full produksjon i vintermånedene, at det på sådanne steder optas forhandling om måten for den nødvendige produksjonsinnskrenkning. Opnåes ikke enighet, skal samtlige bedrifter i vedkommende industri stoppe for derved å fremtvinge en løsning.

2. At der ved førstkommande tariffrevisjon settes hele organisasjonens makt bak kravet om 7 timers arbeidsdag og 6 timers skift i kontinuerlige bedrifter.

3. At det blir tariffestede avtaler om at arbeidere som rammes av produksjonsinnskrenkning, skal ha visse procent tillegg til sin lønn, svarende til produksjonsinnskrenkningenes omfang.

4. At det fra Landsorganisasjonens side blir gjort alt hvad gjøres kan for å få en internasjonal reising av arbeidere i alle land mot den nuværende planløse produksjonsinnskrenkning og rasjonalisering.

Fra Borregård Bygningsarbeiderforening.

Borregård Bygningsarbeiderforening henstiller til kongressen å opta spørsmålet om innførelse av 7 timers dag og 6 timers skift snarest.

Motivering:

I henhold til den stadig økede arbeidsledighet, finner vi at intet effektivere middel kan brukes enn nedsettelse av arbeidstiden fra 8 til henholdsvis 7 og 6 timer.

Fra Salsbruket Arbeiderforening, av N. P. F.

Undertegnede forening vil henlede oppmerksomheten på den tiltagende anvendelse av overtidsarbeide på de industrielle arbeidsplasser, og vil foreslå at kongressen må fatte beslutning om at der gjennom de tilsluttede forbund og fagforeninger må bli optatt en effektiv kamp mot overtidsarbeidet og at Landsorganisasjonens medlemmer må tilpliktes å være på vakt mot anvendelse av overtidsarbeide i nogensomhelst form og om nødvendig å nekte dette utført når det forlanges.

Innskrenkning av overtidsarbeide bør også trekkes mere i forgrunnen ved forestående tariffrevisjon.

Til foranstående forslag vil vi få lov å uttale:

Vi er fullt oppmerksom på arbeiderbeskyttelseslovens bestemmelser om overtidsarbeide og dets begrensning. Imidlertid antar vi og med god grunn at bestemmelsen er helt bortglemt av både arbeidsgivere og arbeidere. Og en hel del av Landsorganisasjonens medlemmer undser sig ikke det minste for å fortsette langt utover den grense som er satt når der bare gis adgang. Og etter vår formening foregår den største overtredelse på plasser hvor der foretas anleggs- og nybygningsvirksomhet og forøvrig privat anleggsvirksomhet.

Skal dette utidige forhold vedvare, vil en kamp for kortere arbeidsdag være helt fruktesløs, man vil tvertimot tilskynde at man får ytterligere bestemmelser som kan gjøre 8-timers dagen på mange områder enn mer illusorisk. Enn videre vil det være innlysende at det på den måte vil skapes ennu større vanskeligheter for den del av arbeiderklassen som i dag er innrullert som arbeidsledige; man vil med andre ord skape ennu større arbeidsledighet. Man vil derfor henstille at foranstående forslag gis en bred og allsidig behandling på forestående fagkongress.

Fra Papirarbeidernes Fagforening, avd. 15 av N. P. F.

Forslag: Grunnet den store arbeidsløshet som nu truer med å ødelegge hele den arbeidende klasse, henstiller vi så inntrengende som mulig til Landsorganisasjonens kongress å opta 6-timersdagen til alvorlig drøftelse.

Fra styret i Gudbrandsdal faglige Samorganisasjon.

Kongressen beslutter:

1. Forbudet mot aksjonsutvalg og kampkomitéer opheves. Det må stå arbeiderne fritt å bestemme når de skal gå til kamp for bedring

av sine livsvilkår. Streikene skal ledes av arbeidernes egne kampkomitéer, valgt på bedriftene, og omfattende alle kampvillig arbeidere. Landsorganisasjonen må understøtte de streikende og deres ledelser og treffe forholdsregler slik at de streikende under alle forhold kan nyte godt av understøttelse under kampene.

2. Kongressen anerkjenner de valgte streikeleders rett til å delta i og føre forhandlinger om tarifforhold og arbeidsvilkår. Ingen kamp kan avsluttes og ingen tariff godkjennes uten etter godkjennelse av de arbeidere saken gjelder.

3. Der må føres den skarpeste kamp mot tvangs- og tukthuslovene, mot de fascistiske streikbrytergarder og mot klassejustissen. Fagorganisasjonen må sammen med arbeidernes øvrige revolusjonære organisasjoner øieblikkelig reise kampen for organisering av arbeidervern og kampgarder.

4. Med fagorganisasjonens bistand må de arbeidsløses masser aktivt trekkes med i kampen og organiseres for den skarpeste kamp mot statens, kommunernes og arbeidsskjøpernes sultepolitikk.

5. Kongressen fastslår nødvendigheten av at den samlede fagorganisasjon straks går til forberedelse av kampen ved årets tariffrevisjoner. Der må velges kampkomitéer i bedriftene som må sammenfattes distriktvis og landsomfattende med representanter for arbeiderne, de arbeidsløse, kvinnene og ungdommen. Arbeiderne må få anledning til selv å føre forhandlinger om de nye tariffen slik at kravene fra de brede lag kan komme til uttrykk. Alle forberedelser må foretas ut fra det syn at der ved årets tariffrevisjoner skal kreves bedring i lønns- og arbeidsvilkår. Forøvrig må følgende hovedkrav gjøres gjeldende:

A. Mot masseavskjedigelser og øket arbeidsløshet. For 6 timers skift og 7 timers dag.

B. Mot den kapitalistiske rasjonalisering.

C. For bedring av lønnsvilkårene og forlengelse av ferien til minst 14 dage, samt 3 uker i sundhetsskadelige bedrifter.

D. For avskaffelse av overtidsarbeidet. Kamp mot den overhåndtagende opskruing av arbeidspresset gjennom akkordarbeidet.

Fra Romerikes faglige Samorganisasjon.

Det henstilles til Sekretariatet og forbundene i fremtiden og arbeide for, ved opprettelse av nye overenskomster å få tariffestet fritid for overtidsarbeide og derved gjøre 8-timersdagen effektiv og på den måte bekjempe arbeidsledigheten.

Motivering:

Ved de i den senere tid foretatte rasjonalisering og innskrenkninger på arbeidsplassene, forekommer der overtidsarbeide som i mange tilfelle kunde erstattes med ledig arbeidskraft, ved det at man får inn bestemmelser i overenskomsten som antydnet i forslaget, vil sikkert arbeidsforholdene bli anderledes.

Fra Ranheims Arbeidsmannsforening.

Kongressen beslutter: 7-timersdag og 6 timers skift i alle hel- og halvkontinuerlige bedrifter, skal gjennomføres i alle industrier og fag, efterhvert som nye overenskomster inngås, dog uten forringelse av lønningene.

Motivering:

Fagorganisasjonen er nødt til å foreta sig noget effektivt for å lindre arbeidsløsheten. Vi er imidlertid klar over at forkortelse av arbeidstiden vil møte en sterk motstand fra arbeidsgiverhold. Ja, kanskje være helt ugjennemførlig, hvis der ikke samtidig med vår kamp for sakens gjennomførelse er utsikt til en lignende ordning også i andre med Norge konkurrerende land. Kongressen pålegger derfor Sekretariatet.

Ved skriftlige henvendelser og utsendte tillitsmenn å igangsette en iherdig propaganda i alle utenlandske landsorganisasjoner og forbund, hvis respektive lands industrier og fag står i direkte konkurranse med norsk, for gjennomførelse av den samme sak også hos dem.

Fra Oslo Tekstilarbeiderforening, avd. 2 av N. T. A. F.

Kongressen fastslår, at det er Landsorganisasjonens oppgave å ivareta medlemmernes interesser også når det gjelder å holde bedriftslivet i gang. Ut fra dette må Landsorganisasjonen kunne gi sin tilslutning til tollbeskyttelse for de industrier som på grunn av utenlandsk konkurranse ikke kan holdes i gang uten sådan beskyttelse.

Motivering:

De senere års store arbeidsløshet skyldes mange årsaker. Den største er ganske sikkert de store lands overproduksjon. Et lite land som vårt kan ikke og blir vel heller ikke istand til å følge med her, og er dette ikke noget isolert tilfelle for Norge.

Efter krigen har alle land hatt nok med å kjempe for sin egen eksistens, og resultatet ser man, toll og atter toll. I ly av høie tollmurer har det ene land efter det annet skaffet sig store industrier, som når landets eget behov er tilfredsstillet, kaster sin overproduksjon over de land som liten eller ingen tollbeskyttelse har. Dette har for vårt lands vedkommende ført til stor arbeidsløshet innen mange industrier. Tekstilindustrien er en av de som har vært sterkest rammet i så henseende.

Selv om man i prinsippet er imot alt som heter toll, så kommer man ikke bort fra dette så lenge man ute i verden forøvrig bruker tollskruen. Norge alene klarer ikke å gjennomføre frihandelsprinsippet. Ser man på tekstilindustrien, så ser man at denne er størst i de land som har lavest lønninger og dårligste arbeidsforhold, men høiest toll. I de senere år har europeiske storkapitalister anlagt store tekstilfabrikker i Kina og India. Alle vet at lønns- og arbeidsbetingelser der ikke kan sammenlignes med forholdene her hjemme, eller i de europeiske land for øvrig. Dette er også årsaken til at tekstilindustrien i England i de senere år har gått meget dårlig. England

var før i tiden det førende land hvad tekstilindustri angår, men profittbegjæret hos de engelske fabrikanter gjorde at de flyttet produksjonen til de asiatiske land, og dette har medført den alvorligste krise for de engelske tekstilarbeider, og der også gjort spørsmålet om beskyttelsestoll aktuelt.

De fleste kjenner sikkert til hvordan Statens kornforretning forholder sig med kjøp av kornsekker. Disse kan fabrikkeres av Christiania Seildugsfabrik, men da der i Calkutta i India er store fabrikker for denne produksjon, blir det billigere å kjøpe sekker derfra. Under forhandling om sekkeprisene har det vært fremholdt, at det er arbeidslønningene her hjemme som gjør prisen så høi at kornforretningen ut fra rent forretningsmessig hensyn heller kjøper indiske sekker. Det må vel samtidig stå klart for alle, at de norske arbeidere som forarbeider sekker ikke kan arbeide på sådanne vilkår som de indiske kulier.

Under forhandlinger med Arbeiderpartiets folk om at stortingsrepresentantene måtte kunne stemme for en tollbeskyttelse, har det vært fremholdt at partiet må ta mere hensyn til 80 å 90 000 fiskere enn 10 å 12 000 tekstilarbeidere, og det samme gjør sig vel gjeldende for andre industriarbeidere. Mna hører så ofte at fagorganisasjonen er partiets rygggrad, men når en liten gruppe av de fagorganiserte anmoder partiet om støtte, så de ikke skal bli arbeidsledige, da skal der først taes hensyn til de som ikke er fagorganiserte.

Landsorganisasjonen må ta sig av saken, og arbeide for at man ser på forholdene som de virkelig er, og selv om man ikke er tilhengere av toll, så kan man ikke i en prekær situasjon ri på prinsipper, som medlemmene ikke kan leve av. Man kan ikke forlange at medlemmene bare skal ofre for fremtiden, de forlanger også litt igjen selv, i dette tilfelle arbeide, så de ikke lider nød.

Fra Malersvennernes Forening, Oslo (avd. 2).

Forslag til uttalelse i rasjonaliseringsspørsmålet.

Den rasjonalisering som overalt pågår, medfører en stadig stigende arbeidsløshet. Den krise som vi nu står oppe i er ingen forbigående krise. Det er all grunn til å regne med at krisen vil skjerpes efter hvert som rasjonaliseringen skrider frem, og at vi innen kort tid vil ha en likeså trykkende arbeidsløshet som de land, hvor rasjonaliseringen er nådd lengst, som f. eks. Tyskland og Amerika.

Under en arbeidsløshetsperiode vil lønnskampen vanskelig kunne føres med utsikt til seier, fordi lønnskampen ikke kan bidra til løsning av arbeidsløsheten. Under en periode av arbeidsløshet, da industriens produksjonsevne tiltar mens antallet av arbeidere som er beskjeftiget avtar, må kampen helt naturlig føres for en forkortelse av arbeidsdagen. En forkortelse av arbeidsdagen vil med nødvendighet føre til en økning av arbeiderantallet i industrien, eller iallfall motvirke den stigende arbeidsløshet. Kampen for kortere normalarbeidsdag, kravet om 6 timers dagen, vil mere enn noget annet krav samle hele arbeiderklassen. Kravet må optas i landsmålestokk og av alle forbund samtidig. Vi foreslår derfor at Landsorganisasjonen uttaler:

«Ved de kommende tariffrevisjoner må arbeiderne overalt stille krav om 6 timers arbeidsdag, likeledes krav om 3 ukers ferie med full lønn.»

Fra Norsk Bokbinder- og Kartonasjearbeiderforbund.

Da det som bekjent hender at man i de industrielle virksomheter fremstiller ting som ellers alltid har vært og fremdeles blir fremstillet i håndverksbedrifter, gjelder det å skape forhold som gjør at ikke håndverkstariffene blir uthulet av bestemmelsene i industriforbundenes tariffer, dersom disse tariffer gir dårligere vilkår til arbeiderne enn det som håndverkstariffene eller tariffene i andre fag gir.

Det er Sekretariatets plikt å påse at ingen tariffer blir avsluttet med mindre der i disse er inntatt bestemmelser der sikrer arbeiderne den mest fordelaktige lønn i henhold til den mest fordelaktige tariff som er gjeldende for samme arbeide som er nevnt i andre overenskomster.

Motiveringen:

De mest fordelaktige tariffer som er avsluttet er ikke gode nok for arbeiderne. Derfor må det også påses at det beste som er oppnådd ikke ad omveie blir ødelagt på grunn av uvilje og manglende kjennskap til de enkelte tariffers innhold ifra de personers side som forhandler på arbeidernes vegne.

Alle tariffer som er avsluttet er anerkjent av Sekretariatet. Sekretariatet kan ikke fortsette med å anerkjenne overenskomster som uthuler tidligere bedre avsluttede overenskomster for samme stykke arbeide.

Fra Foldafoss Sliperiarbeiderforening, avd. 30 av N. P. F.

Arbeidernes faglige Landsorganisasjons kongress bør fremme spørsmålet om 6 timers arbeidsdag i kontinuerlige bedrifter og for øvrig 7 timers arbeidsdag.

Motivering:

Da rasjonaliseringen nu for det meste er gjennomført i alle arbeidsgrener innen våre industrier og som følge derav er arbeidsydelsen hos den enkelte arbeider øket, og jaget er blitt større og mange arbeidere overflødige. Som følge av samme er arbeidsledigheten øket i en uhyggelig grad. Vi finner derfor, for å få rettet på disse forhold, er det ingen annen utvei enn å gå til bestemt kamp om forkortelse av arbeidstiden for å skaffe flere ledige hender arbeide og for å verne om folkets helse.

Fra Katfoss Cellulose- og Papirarbeiderforening.

Som tidene nu er med all den herskende arbeidsløshet, vil vår forening foreslå som et middel mot dette:

1. Det settes alt inn på å få gjennomført 6 timers arbeidsdag ved alle bedrifter.

2. For å undgå den bebudede innskrenkning i celluloseindustrien, foreslå vår forening at all rundkjøring på søn- og helligdager sløfies. Dette vil da medføre at fabrikkene ikke kan kjøre med full drift hele uken, men at vi finner dette bedre enn å stoppe visse måneder i året.

Fra sekretariatet.

Landsorganisasjonens representantskap vedtok i november 1929 følgende uttalelse om:

Fagorganisasjonens retningslinjer i rasjonaliseringsspørsmålet.

En samfundsmessig rasjonalisering kan ikke gjennomføres under privatkapitalismen. Den kan bare gjennomføres under en samfundsordning, hvor arbeiderklassen har den fulle politiske og økonomiske makt, i forbindelse med sosialisering av de kollektive, nu kapitalistisk utnyttede produksjonsmidler, og under hensyntagen til arbeiderklassens internasjonale maktstilling.

En rasjonalisering som tar sikte på å høine produksjonen ved en forbedret teknikk og en bedre produksjonsorganisasjon, kan ikke forhindres. Men de ulemper som rasjonaliseringen under kapitalismen medfører må fagorganisasjonen søke å råde bot på ved:

At fagorganisasjonen får kontroll med utviklingen på arbeidsplassen,

at den daglige arbeidstid søkes nedsatt, således at arbeidstiden kommer i et rasjonelt forhold til produksjonsteknikkens fremgang, og således at arbeidsløshetens omfang kan begrenses og ungdommens arbeidsmuligheter forbedres, likesom det optas en effektiv kamp mot overtidsarbeidet,

at de arbeidende massers kjøpekraft styrkes ved fagorganisasjonens bestrebelser for å heve det reelle lønnsnivå, således at arbeidermassene settes i stand til å forbruke de varer som deres eget arbeide og en stadig fremadskridende produksjon kaster på markedet.

Sekretariatet henstiller til forbundene gjennom avdelings- og klubbstyrene med oppmerksomhet å følge rasjonaliseringsbestrebelsene på de forskjellige arbeidsplasser og i de forskjellige produksjonsgrener og på organisasjonsmessig måte søke å vareta arbeidernes interesser.

Fagorganisasjonen må være på vakt mot de forsøk som gjøres for å øke arbeidspresset til skade for arbeiderne.

Fagorganisasjonen må arbeide for å fremme hygieniske, sanitære og sikkerhetsforhold i bedriften, og må arbeide for en skjerpet kontroll i rasjonaliserte bedrifter. Videre må det kreves at bedriften avsetter midler til et sikringsfond for de arbeidere som blir ledige på grunn av

rasjonaliseringen. Bidrag av fondet skal ydes inntil nytt arbeide erholdes.

Det må arbeides for bedring av ferieforholdene og for nødvendig forkortelse av arbeidstiden, især hvor arbeidet er sundhetsskadelig og hvor arbeidspresset på grunn av rasjonaliseringen er særlig hårdt.

De enkelte forbund må ta op til drøftelse spørsmålet om hvilke særlige forholdsregler utviklingen innen deres fag eller industri krever til varetagelse av arbeidernes interesser.

Det internasjonale samarbeide må styrkes, og i første rekke må de forbund som omfatter en og samme industri i de forskjellige land drøfte rasjonaliseringen og utarbeide retningslinjer som skal ta sikte på en høining av reallønnen, lengere ferie, kortere arbeidstid og for øvrig arbeide planmessig henimot sosialisering av industrien.

Det henstilles til forbundene på møter og konferanser med sine broderforbund å behandle og finne frem til botemidler mot rasjonaliseringen efter internasjonale linjer.

Skal arbeiderklassen kunne være i stand til å øve innflytelse i rasjonaliseringsspørsmålet og opnå at utviklingen blir til beste og ikke til skade for arbeiderne, må fagorganisasjonen styrkes, og alle lønnsarbeidere må finne sin plass i de faglige organisasjoners rekke.

Sekretariatet retter derfor en inntrengende appell til arbeiderne om å slutte op om fagorganisasjonen, utbygge og styrke den, så den mest effektivt kan være i stand til å vareta de arbeidende befolknings mange og viktige interesser.

Representantskapet vedtok videre enstemmig følgende forslag angående arbeidstiden:

1. Representantskapet anmoder sekretariatet om ved en komité å utrede forskjellige spørsmål, bl. a. om arbeidstidens lengde i de viktigste land, samt i de viktigste brancher i Norge, og om utstrekningen av arbeide på innskrenket tid i forskjellige fag og industrier.
2. Representantskapet henstiller til forbundene under internasjonale konferanser søke optatt til behandling arbeidstidsspørsmålet for om mulig å finne frem til en felles internasjonal plattform når det gjelder kampen for en forkortelse av arbeidstiden til 7 timers dag,

og 6 timers skift i kontinuerlige og særlig sundhetsskadelige bedrifter.

Sekretariatet foreslår at kongressen vedtar følgende:

Rasjonaliseringsspørsmålet.

Kongressen gir sin tilslutning til representantskapets beslutning i rasjonaliseringsspørsmålet.

Arbeidstidsspørsmålet.

Kongressen gir sin tilslutning til at der søkes utformet arbeidstidsbestemmelser i loven med sikte på innførelse av 6 timers skift i kontinuerlige virksomheter, og 7 timers daglig arbeidstid for dagarbeidere med en maksimal arbeidstid av 42 timer pr. uke.

Der vil på kongressen bli gitt en oversikt over arbeidsløsheten og arbeidstidsspørsmålets stilling i Norge. Videre vil der bli gitt en oversikt over tariffsituasjonen og den faglige taktikk og bli fremlagt forslag herom.

Herunder vil sekretariatet komme nærmere inn på kravet om forkortelse av arbeidstiden, 6 og 7 timersdagen, sett i sammenheng med de tariffrevisjoner som man står foran i 1931.

Kravet om forkortelse av arbeidstiden bør om mulig søkes fremmet i forståelse og samarbeide med de skandinaviske fagorganisasjoner.

Hvad forslaget fra Drammen og Omegns faglige Samorganisasjon om arbeidsledighetstrygd angår, har det vært nedsatt en komité med representanter fra Landsorganisasjonen, Arbeiderpartiet og stortingsgruppen, for å ta stilling til det foreliggende lovforslag om botemidler mot arbeidsløshet, herunder arbeidsledighetstrygd.

Sekretariatet er enig i tanken om en arbeidsledighetstrygd, som fordeler byrdene på stat, kommuner og arbeidsgivere, og under den bestemte forutsetning, at trygden ikke bare vedtas som lov, men at loven også blir satt i kraft.

Der vil nærmere bli redegjort for dette spørsmål på kongressen.

Dagsordenens punkt 5.

Arbeiderbeskyttelsesloven (arbeidervernlovgivningen).

Fra sekretariatet.

Spørsmålet om en ny arbeidervernlov til avløsning av den nu gjeldende arbeiderbeskyttelseslov er under forberedelse og vil komme op i innneværende stortingsperiode. Her melder sig mange viktige spørsmål, således om arbeidstids- og overtidsbestemmelser, nattarbeide, hel-

ligdagsarbeide, sundhets- og sikkerhetsforhold, kvinners og unge arbeideres stilling m. v. Sekretariatet har hatt en komité i arbeide med saken og en redegjørelse vil bli gitt og forslag lagt frem på kongressen.

Dagsordenens punkt 6.

Internasjonale spørsmål.

A. Internasjonale forbindelser.

Fra *Tømmertunnelens Lensearbeiderforening*, avd. nr. 97 av N. P. F.

Foreningen har besluttet å henstille til Landsorganisasjonens kongress å vedta beslutning om å bemyndige sekretariatet til å foreta innmeldelse i Amsterdam-Internasjonalen av den norske Landsorganisasjon.

Fra *Fredrikstad og Omegns Teglverksarbeiderforening*.

Fra Norsk Bygningsarbeiderforbunds avdeling 33, Fredrikstad og Omegns Teglverksarbeiderforening, henstilles til kongressen å opta spørsmålet om innmeldelse i den faglige Amsterdam-Internasjonale til drøftelse. Avdelingen tror at en samling med de andre europeiske landsorganisasjoner vil virke til at vi står sterkere i kampen mot kapitalen. Avdelingen tillater sig derfor å fremkomme med forannevnte henstilling.

Fra avdeling 12 av N. J. og M. F., Nidaros.

1. Kongressen tar på det bestemteste avstand fra sekretariatets linje i spørsmålet om de internasjonale forbindelser.

I forholdet til Kjøbenhavner-avtalen har sekretariatet og representantskapet brutt siste fagkongress' beslutninger og bærer hovedansvaret for at denne avtale ikke er kommet i stand.

Gjennem sine representanter på den finske fagkongress i 1928, Halvard Olsen og Martin Tranmæl, og gjennom den linje sekretariatet har fulgt i samme sak, har det medvirket til å splitte den finske fagorganisasjon og er trådt i forbindelse med den gule Amsterdam-organisasjon som i ly av Lappo-fascismens terror er dannet i Finnland. Kongressen misbilliger sekretariatets optreden på det sterkeste og pålegger det kommende sekretariat straks å bryte forbindelsen med de finske amsterdammere og søke å gjenopta samarbeidet med den gamle revolusjonære og nu illegale finske landsorganisasjon.

Kongressen vil videre ta avstand fra det samarbeide som er pleiet mellom sekretariatet og lederne for den gule Amsterdam-Internasjonale. Mellom Landsorganisasjonen og Amsterdam må enhver forbindelse avbrytes.

2. Fagkongressen fastslår nødvendigheten av at de forbundsvise avtaler med de russiske broderforbund og forbindelsen med den russiske Landsorganisasjon må forsterkes. Kongressen tar avstand fra de

ledende forbundsinstansers forsøk på å sabotere og ødelegge de inn-gåtte forbundsvise gjensidighetsavtaler og fordømmer sekretariatets understøttelse av disse bestrebelser.

3. Kongressen tar avstand fra sekretariatets forbud mot at underavdelinger, fagforeninger og samorganisasjoner inngår broderlige vennskapsavtaler med de russiske fagorganisasjoner eller andre revolusjonære organisasjoner. Det må stå fritt for hver underavdeling å styrke kontakten mellom sine medlemmer og arbeiderne i andre land når dette skjer på et revolusjonært grunnlag.

4. Kongressen gir sin tilslutning til den av den revolusjonære fagopposisjon reiste krav om Landsorganisasjonens tilnærmelse til R. F. I.

Fra *sekretariatet*.

Fagkongressen i 1925 vedtok følgende uttalelse om

De internasjonale forbindelser.

1. Ut fra den internasjonale arbeiderklassens stilling idag er det en bydende nødvendighet at verdens fagorganiserte arbeidere sammenseises i en faglig internasjonale på klassekampens grunn. Kongressen hilser derfor med glede de bestrebelser som er fremme for å skape internasjonal faglig samling, bestrebelser som har fått uttrykk ved dannelsen av den engelsk-russiske komité. Kongressen uttaler sin uforbeholdne tilslutning til disse bestrebelser og erklærer aktivt å ville understøtte komitéens arbeide for enhet.
2. Landsorganisasjonen trer i organisasjonsmessig forbindelse med den engelsk-russiske enhetskomité. Såfremt en internasjonal konferanse eller kongress kommer i stand, skal Landsorganisasjonen la sig representere og virke for samling av alle lands fagorganisasjoner i en felles faglig internasjonale.
3. Hvis en felles faglig internasjonale kommer i stand, bemyndiges representantskapet til i tilfelle der hersker samstemmighet, å bringe medlemsskapet i orden. I fall det er en faktisk uenighet til stede, skal spørsmålet forelegges medlemmene til avgjørelse ved uravstemning.
4. Sekretariatet oppfordres til å arbeide for å skape et fast organisatorisk samarbeide mellom landsorganisasjonene i Sverige, Danmark, Finnland og Norge.

Kongressen i 1927 vedtok følgende:

1. Beslutningen på fagkongressen 1925 fastholdes: At en sammensveisning av verdens fagorganiserte arbeidere i en faglig internasjonal er en bydende nødvendighet. En slik samling er imidlertid bare mulig ved at Landsorganisasjonen tilsluttes Amsterdam-Internasjonale eller Røde faglige Internasjonale og de frittstående

sammensluttet i en felles verdensorganisasjon. Den norske Landsorganisasjon, som fremdeles stiller sig utenfor de stridende internasjonaler, vil derfor av alle krefter understøtte de internasjonale samlingsbestrebelse.

Hvis det i kongressperioden lykkes å nå frem til en felles faglig internasjonal, skal spørsmålet om Landsorganisasjonens innmeldelse i Internasjonalen forelegges medlemmene til avgjørelse ved uravstemning.

2. Kongressen bemyndiger sekretariatet til å tre i organisatorisk forbindelse ikke alene med landsorganisasjonene i Danmark, Sverige og Finnland, men også med Russland og andre land for å få opprettet gjensidighetsavtaler. Avtalene avsluttes med hvert enkelt lands organisasjoner etter hvert som det opnåes enighet om dem. Kongressen oppfordrer også forbundene til å treffe lignende gjensidighetsavtaler.

Enn videre vil kongressen oppfordre fagforbundene til å virke for at de russiske fagforbund optas i de internasjonale fagsammenslutninger.

3. Kongressen bemyndiger sekretariatet til å nedsette et internasjonalt utvalg som formidler samarbeidet med andre land. Alle avgjørelser tilligger sekretariatet under ansvar for representantskapet og kommende fagkongress.
4. Kongressen pålegger sekretariatet snarest mulig å innby den russiske og finske landsorganisasjon til en konferanse om ordningen av gjensidighetsavtaler og formen for enhetsarbeidet for den internasjonale faglige enhet.

Efter kongressen optok det internasjonale utvalg og sekretariatet arbeidet for å få opprettet gjensidighetsavtale. Om dette spørsmål henvises til beretningen, som gir meddelelse om sekretariatets og representantskapets behandling av saken, efter at den var omsendt til forbundene og de faglige distriktsorganisasjoner til behandling og uttalelse. Resultatet blev at representantskapet i januar 1929 vedtok følgende forslag:

«Da fagkongressens forutsetninger for inngåelse av en gjensidighetsavtale med den russiske landsorganisasjon ikke er til stede, utsettes spørsmålet.»

Sekretariatet innstiller at kongressen vedtar følgende uttalelse:

1. I erkjennelse av at internasjonal faglig samling på klassekampens grunn er en bydende nødvendighet, bemyndiges sekretariatet til å

støtte det arbeide som i kongressperioden måtte optas for å hitføre en slik samling.

2. Hvis en faglig samling kommer i stand, kan spørsmålet om vår tilslutning til den faglige internasjonale avgjøres ved uravstemning.
3. Sekretariatet oppfordres til fortsatt å virke for det best mulige samarbeide mellem de nordiske landsorganisasjoner med særlig sikte på et fast samarbeide under større konfliktsituasjoner, og til behandling av viktige spørsmål, som f. eks. kampen for arbeidstids- og ferispørsmålet, og stillingen til produksjonsbegrensning m. v.
4. Kongressen godkjenner representantskapets beslutning om at den forrige kongress' forutsetninger for inngåelse av en gjensidighetsavtale med den russiske landsorganisasjon ikke har vært eller er til stede.

B. Arbeidsbyrået i Genf.

Fra Norsk Matros- og Fyrbøterunion.

Som det muligens vil være Sekretariatet bekjent, er sjøfolkets arbeidstid fremdeles 84 timer pr. uke, imotsetning til andre industriarbeideres arbeidstid.

Det er derfor rimelig at arbeidstiden for sjøfolket alltid er det mest aktuelle spørsmål.

Da det ikke finnes nogen industri eller næring som er så sterkt avhengig av det internasjonale marked som sjøfarten, er det heller ingen arbeidsgren hvis lønns- og arbeidsbetingelser i den grad som sjøfolkene, avhenger av det internasjonale nivå.

Vår organisasjon har derfor kanskje mer enn nogen annen organisasjon lagt an på å søke arbeidstiden forbedret ved internasjonalt initiativ.

I. T. F. har således nedlagt et stort arbeide og vi anser det gjørlig å gjennemføre en internasjonal forbedring i arbeidstiden ved at I. T. F. fortsetter med spørsmålets løsning.

Av taktiske grunne har I. T. F. trådt i spissen for sjømannsorganisasjonene under de internasjonale arbeidskonferanser i Genf og herunder har denne organisasjon gjort sig særlig fortjent.

Vår organisasjon har også deltatt i forberedelsene til Genf, men har på grunn av vår Landsorganisasjons stilling ikke kunnet deltatt i selve konferansen.

Unionens hovedstyre hadde årsmøte 18 og 19 januar 1930 og vedtok å sende Landsorganisasjonen nedenstående skrivelse:

«Som bekjent har Landsorganisasjonen besluttet å ikke vilde la sig representere på det internasjonale arbeidsbyrås møter, og dette standpunkt har vårt hovedstyre tidligere gitt sin tilslutning.

Som begrunnelse er det blitt anført at der av konferansens sammensetning ikke var mulig å komme til et positivt resultat, da de konservative regjeringers representanter alltid kunde treffe avgjørelsen efter sin politiske innstilling.

Den politiske situasjon i Europa har imidlertid i de senere år endret sig ganske vesentlig og den siste internasjonale konferanse i 1929 beviste at så var tilfellet.

Med de ledende, den britiske, franske og tyske regjeringer, blev det enstemmig vedtatt at 8-timers arbeidsdagen til sjøs skal op til ny internasjonal behandling i 1930 og det er ingen grunn til å tro at den politiske stemning skulde endre sig i så vesentlig grad at den forestående konferanse ikke skulde vedta en internasjonal regulering av arbeidstiden.

Under den siste I. T. F.-konferanse som blev holdt i Cuxhaven i oktober hvor man blandt annet behandlet forberedelsene til Genf samme måned, blev det fremholdt at også Norge burde være representert, like som det under Genf-konferansen og senere har vært sterkt kritisert at Norge som et av de ledende sjøfartsland ikke deltok.

Man skal videre anføre at det gjennom I. T. F. er nedlagt et stort arbeide for å få organisert en internasjonal faglig aksjon for gjennomførelsen av 48 timers arbeidsuke, men på grunn av de mange svake nasjonale organisasjoner, kan en slik kamp ikke gjennomføres med held, på en uoverskuelig tid. I. T. F. har derfor i den senere tid anlagt sin agitasjon med det mål for øie å søke programmet gjennomført i Genf, og i det arbeide er det rimelig at også vår Union deltar.

Under henvisning til det foran anførte, finner hovedstyret det uriktig at Norge ikke deltar i kommende møte i det internasjonale arbeidsbyrå, og krever at Landsorganisasjonen ophever sin beslutning eller gir dispensasjon for den kommende konferanse.»

I henhold til foranstående tillater man sig å utbe Sekretariatets beslutning i saken så snart som mulig.

Fra Norsk Matros- og Fyrbøterunion.

Vi tillater oss å referere til vår skrivelse av 27 januar d. å. angående Landsorganisasjonens stilling til Internasjonal Arbeidsbyrå, og skal meddele at vårt landsmøte har godkjent nevnte skrivelser innhold. Vårt forretningsutvalg foreslår at saken blir optatt på førstkomende kongress og at vår skrivelse blir forelagt denne.

Fra sekretariatet.

I anledning henvendelse fra Norsk Matros- og Fyrbøterunion vil sekretariatet henvisse til fagkongressens behandling i 1925 av dette spørsmål, hvor det med 147 mot 76 stemmer blev besluttet at Landsorganisasjonen ikke skulde la sig representere ved Arbeidsbyråets møter. Sekretariatet henholder sig hertil.

Dagsordenens punkt 7.

Organisasjonsformene.

Fra Norsk Transportarbeiderforbund.

Inntil 1923 var organisasjonen bygget på fagforbundsprinsippet, men på Landsorganisasjonens kongress i 1923 besluttedes organisa-

sjonsformene endret således at Landsorganisasjonen skulde bygge på industriforbund.

Efter denne beslutning blev det dannet en del nye forbund som de bestående forbund måtte levere til dels mange av sine medlemmer til. Industriforbundsformen fikk mange og gode lovord på kongressen; medlemmenes interesser vilde bli best ivaretatt av de respektive industriforbund.

Det skulde dog vise sig ganske snart at det ikke gikk så lett vint for sig som det blev uttalt på kongressen. Således nektet Elektrikerforbundet å la sig oppløse, og kom ut av Landsorganisasjonen, men blev senere gjeninntatt.

Videre har vi flere forbund som ennu ikke har respektert kongressens beslutning om industriforbund. Disse er Norsk Centralforening for Boktrykkere, Norsk Bokbinderforbund og Norsk Litografisk Forbund; Norsk Murerforbund som skulde tilhøre Norsk Bygningsarbeiderforbund. Så har vi næringsmiddelindustrien som fremdeles er opdelt i 3 forbund, samt Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund og Norsk Formerforbund. Dertil kommer vanskelighetene med de enkelte medlemmer som nekker å la sig overføre til sine respektive forbund.

For kjørere, lagerarbeidere og chaufførers vedkommende har man støtt på mange vanskeligheter med overføringen, idet disse har nektet å la sig overføre og truet med å gå ut av organisasjonen. For eksempel nektet lagerarbeiderne og chaufførene innen jernindustrien i stor utstrekning efter å ha fått sin bok utskrevet fra vår avdeling å melde sig til den avdeling de efter kongressens beslutning hørte hjemme.

Disse blev så stående utenfor organisasjonen i lengere tid, og ved agitasjon fra vedkommende industriarbeiderforbund for å få dem organisert, blev det svart at de gjerne vilde være organisert, men at de vilde stå sammen med de øvrige lagerarbeidere og chauffører innen transportindustrien. Dette førte til slutt til at stedlige styre av Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund i Oslo besluttet å overlate til Oslo Transportarbeiderforening å organisere disse, da de mente det var bedre å ha dem organisert enn å ha dem utenfor organisasjonen.

At organiseringen efter industriprinsippet ikke har vært organisasjonsmessig heldig for det store gross av landtransportarbeidere, bevises best ved at spørsmålet har vært oppe til drøftelse på vårt landsmøte i 1926 og 1929.

På vårt landsmøte i 1929 blev følgende forslag vedtatt:

«Landsmøtet pålegger det nye forbundsstyre i betimelig tid før førstkomende kongress' avholdelse å innsende forslag til denne, gående ut på at alle transport- og lagerarbeidere nansett industrivirk somhet, skal organiseres i tilslutning til Transportarbeiderforbundet. Forbundets representanter til kongressen pålegges å arbeide og stemme for forslaget vedtagelse.»

Når det gjelder losse- og lastearbeiderne, er vi også her kommet op i forhold som er meget beklagelige.

Således er det opstått tvist mellem vårt forbund og Norsk kjemisk Industriarbeiderforbund om hvem som har rett til å oprette overens-

komst for lossing og lastning til bedrifter som hører inn under kjemisk industri.

Vi kan i så henseende henviser til det uheldige forhold som opstod ved Herøya, hvor Norsk kjemisk Industriarbeiderforbund søkte å trosse sekretariatets beslutning, og affæren ved Fiskå Verk, hvor også det samme forbund nektet å etterkomme sekretariatets henstilling om at de ikke skulde oprette overenskomst for losse- og lastearbeidet før tvisten var avgjort av sekretariatet.

For Fiskå Verks vedkommende ligger lossesatsene som er opprettet med Kjemisk Industriarbeiderforbund adskillig under satsene for losse- og lastearbeidet i Kristiansand S.

Arbeidet ombord som Norsk kjemisk Industriarbeiderforbunds medlemmer har overenskomst for, betales av skibet, og har således intet med bedriften å gjøre.

Når så et forbund oppretter overenskomster med lavere satser enn f. eks. nærmeste losse- og lasteplass, betrakter losse- og lastearbeiderne dette som lønnspress.

At dette er uheldig, sier sig selv.

Angående forholdene ved Fiskå Verk, som også blev behandlet på vårt landsmøte i 1929, vedtok dette følgende forslag fra avdeling 13, Kristiansand S.:

«Landsmøtet henstiller til Landsorganisasjonen hurtigst mulig å få forandret de forhold som nu er til stede, idet medlemmer av andre forbund virker som lønnstrykkere for transportarbeiderne, da de kontraktmessig utfører arbeide til underpris av hvad der tariffmessig utføres av havne- og transportarbeiderne.»

I henhold til ovenstående tillater vi oss å foreslå følgende:

1. Alle kjørere, lagerarbeidere, pakkhusarbeidere og chauffører som ikke direkte og utelukkende er ansatt på fabrikker, produktive bedrifter og lignende industriområder, skal tilhøre Norsk Transportarbeiderforbund.
2. Alle losse- og lastearbeidere, uansett om de losser eller laster ved bruk, fabrikker og lignende, når disse steder ligger i eller i nærheten av en by eller steder hvor der er losse- og lastearbeiderforening, skal tilhøre Norsk Transportarbeiderforbund, og oveenskomster om arbeidet opprettes kun av dette forbund.

Fra Norsk Bygningsarbeiderforbund.

Kongressen i 1923 vedtok omtrent enstemmig at fagorganisasjonen skulde omlegges fra fagforbund til industriforbund og kongressen trakk også op grenselinjene for industriforbundenes virkeområde.

Det har dessverre vist sig at gjennomførelsen av industriforbund har støtt på mange vanskeligheter, meget tregghet og motvilje såvel hos det enkelte medlem som hos enkelte organisasjoner, således at de fordeler som omlægningen skulde være for den samlede organisasjon, derved i betydelig grad er forbinsket.

For at industriforbundsformen ikke ytterligere skal forkludres, må det være en ufravikelig regel og forutsetning at det ene forbund respekterer det annet forbunds virkeområde og overenskomsten.

Dette er imidlertid ikke alltid iaktatt av enkelte forbund like overfor Bygningsarbeiderforbundet, og som det mest uheldige og skadelige tilfelle i så måte må nevnes Norsk Hydros nybygningsarbeide ved Rjukan og Herøya, hvilket arbeide med Sekretariatets godkjenning tillotes utført etter overenskomster som lå betydelig lavere enn de overenskomster som gjaldt for Bygningsarbeiderforbundet, likesom Sekretariatet også godkjente at de bygningsarbeidere som var beskjeftiget med dette arbeide, skulde organiseres i tilslutning til Norsk Kjemisk Industriarbeiderforbund og Norsk Arbeidsmannsforbund. Denne ordning virket meget uheldig for Bygningsarbeiderforbundet både under tariffrevisjon og ellers.

For å hindre gjentakelser av lignende art, vil Norsk Bygningsarbeiderforbunds styre foreslå:

1. Nybygningsarbeide samt større forandrings- og tilbygningsarbeider av enhver art som utføres av eller for industrielle bedrifter og kommuner, skal utføres etter lønns- og arbeidsvilkår som er godkjent av Norsk Bygningsarbeiderforbund. Disse overenskomster blir å oprette mellom Bygningsarbeiderforbundet og vedkommende bedrift.
2. De arbeidere som er beskjeftiget med sådant arbeide, skal stå tilsluttet Norsk Bygningsarbeiderforbund.
3. Medlemmer tilsluttet andre forbund må ikke påta sig til utførelse bygningsarbeide av nogen art, til ringere lønns- og arbeidsvilkår enn hvad som er bestemt i de overenskomster som er opprettet av Norsk Bygningsarbeiderforbund.

Forinnen de søker arbeide bør de derfor henvende sig til vedkommende forening for å erholde de nødvendige opplysninger.

I anledning henvendelse fra Kongsvinger og Omegns Bygningsarbeiderforbund vedrørende Skog- og Landarbeiderforbundets medlemmer vil styret for Norsk Bygningsarbeiderforbund uttale at både forbundskontoret og flere av forbundets Oslo-foreninger har hatt meget besvær med medlemmer av Skog- og Landarbeiderforbundet, idet de ofte tar arbeide under gjeldende overenskomster for bygningsfagene og ofte også nekter å overføre sitt medlemskap til vedkommende avdeling av vårt forbund.

Vegringen begrunnes ofte med den store forskjell i fagforeningskontingenten.

Det er derfor nødvendig at der vedtas beslutninger som for fremtiden hindrer gjentakelser av lignende art, hvorfor punkt 3 i forbundsstyrets forslag er berettiget og nødvendig.

Organisasjonsformene.

Da kongressens beslutning av 1923 om fagorganisasjonens omlegning fra fagforbund til industriforbund ennå ikke er gjennomført i sin helhet, vil kongressen påny innskjerpe at den fattede beslutning loyalt må etterkommes av de tilsluttede organisasjoner.

Kongressen vil derfor pålegge Sekretariatet å opta et energisk arbeide for å realisere beslutningen om at det kun skal være ett forbund innen samme industri.

I anledning forslaget fra vår avdeling i Kongsvinger, om at der i

lovene skulde innflettes en bestemmelse om samorganisasjonenes virkeområder, finner forbundsstyret lovforandringen her unødig, idet det selvsagt må kune gå an å finne en mere naturlig inndeling mellom samorganisasjonenes områder enn tilfelle er for Kongsvingers vedkommende.

I anledning forslaget fra vår avdeling i Bodø, kan forbundsstyret ikke anbefale det i den foreliggende form, men vil uttale at organisasjonen bør strekke sig så langt som mulig med økonomisk støtte når det gjelder å oparbeide organisasjon i Nord-Norge.

Med hensyn til forslaget fra Bygningsarbeidernes Industrigruppe, Oslo, om at kravet om 6 timers dagen inngår som en del i formålsparagrafen, er forbundsstyret enig heri, idet de også faller i flukt med den beslutning som blev fattet på forbundets siste landsmøte.

Forbundet er likeledes enig i å anbefale forslaget fra Malersvennenes Forening, Oslo, om at der ved tariffrevisjonen må kreves 6 timers arbeidsdag.

Fra Murarbeidernes Forening, Oslo.

Norsk Bygningsarbeiderforbunds landsmøte i 1930 behandlet inngående fagskillestriden innen bygningsindustrien og der vedtokes beslutninger i saken med sikte på løsning i spørsmålet for såvel Bygningsforbundets avdelinger som Norsk Murerforbunds.

Under debatten i denne sak uttalte flere talere at det var forutsetningen for deres stillingtagen i spørsmålet, at den tidligere av Landsorganisasjonens kongress fattede beslutning om industriforbund nu blev gjennomført, således at der blev sammenslutning av disse to forbund.

Murarbeidernes Forening, Oslo, vil derfor henstille til Landsorganisasjonens Sekretariat, at det gir sin medvirkning til at sammenslutningen kan skje snarest.

Vi vil videre be om at saken blir utredet og opsatt på dagsordenen til kongressen 1931, så at de to forbunds avdelinger får anledning til å ta standpunkt til sakens realitet ved valgene av representanter til kongressen.

For sakens hurtige fremme sendes denne henstilling direkte til Sekretariatet. Skulde dette mot formodning ikke vilde etterkomme vår anmodning, bedes dette oss meddelt så betids at vi gjennom Bygningsforbundet kan fremme forslag i denne sak.

Fra Norsk Matros og Fyrbøterunion.

Angående organiseringen av hvalfangstarbeiderne, har vårt hovedstyre besluttet å foreslå følgende uttalelse forelagt for kongressen til uttalelse:

«Kongressen hilser med glede enhver bestrebelse som går ut på å trekke nye grupper av arbeidere inn i organisasjonen. Når det gjelder hvalfangstindustriens arbeidere, er det selvsagt store vanskeligheter forbundet med å få dem organisert på grunn av de spesielle forhold disse folk arbeider under. Man er imidlertid opmerksom på at der i løpet av siste år er drevet en forsterket agitasjon blandt hvalfangst-

arbeiderne, en agitasjon som også Landsorganisasjonen har ydet sin støtte til.

Kongressen gir sin fulle tilslutning til de bestrebelse som er gjort for å organisere hvalfangstarbeiderne og få opprettet overenskomster i denne betydelige industri.

Idet man forutsetter at der også fremtidig vil bli gjort hvad gjøres kan i den retning, bemyndiges Sekretariatet til å yde fortsatt økonomisk støtte til det agitasjons- og organisasjonsarbeide som er nødvendig for å bygge op en sterk organisasjon i hvalfangstindustrien, likesom den samlede fagorganisasjon er beredt til om det skulde vise sig nødvendig, å yde disse arbeidere sin fulle solidariske støtte for å få etableret ardnede organisasjonsmessige vilkår i hvalfangsten.»

Fra avd. 20, N. A. F.

Forslag: Den av kongressen av 1923 fattedes beslutning om industriorganisasjoner, opheves eller forandres derhen at det blir adgang for de forskjellige fagforeninger å tilmelde sig sine rette angjeldende fagforbund.

Motivering:

Ifølge uttalelser på kongressen i 1923 ved overgangen til industriorganisasjoner, skulde alle faggrupper der blev tilsluttet andre forbund, bli behandlet i likhet med tilsvarende fagforbund.

Dette er nu aldeles illusorisk, og må få en utformning som kan tilfredsstille den voksende misnøje med den nuværende organisasjonsform innen de forskjellige faggrupper.

Kongsvinger og Omegns Bygningsarbeiderforening

avholdt medlemmømte den 28 oktober 1930 hvor følgende forslag til kongressen 1931 enstemmig blev vedtatt:

Kongsvinger og Omegns Bygningsarbeiderforening foreslår for kongressen følgende:

Det utarbeides et skarpt og spesifisert skille på arbeide som sorterer under Bygningsarbeiderforbundet og Norsk Skog- og Landarbeiderforbund.

Foreningen finner at de nuværende forhold ikke er tilfredsstillende.

Norsk Skog- og Landarbeiderforbunds medlemmer rykker inn på arbeidsplassene efter sine tariffer som jo ligger langt under Bygnings-tariffen og fortrenger den stedlige Bygningsarbeiderforenings medlemmer.

Vi mener derfor at en lovparagraf her vil være på sin plass og skape rene og greie linjer for begge parter.

Fra Norsk Skog- og Landarbeiderforbund.

Under forbehold av landsmøtets tilslutning foreslår N. S. L. F. at den forestående fagkongress optar til drøftelse følgende forslag:

I.

Det gis adgang til å organisere et spesielt forbund av jordbruks- og gartnerarbeidere. Sekretariatet pålegges å medvirke til å organisere et sådant forbund når tiden dertil ansees å være inne.

II.

Kongressen pålegger sekretariatet til å opta arbeidet for å få sammenført i eller under ett forbund alle arbeidere ved veivedlikeholdet.

Til begrunnelse herav skal anføres følgende:

Ad I. N. S. L. F. er i hele sitt anlegg et skogs- og fløtningsforbund. Teknikken og taktikken er basert på denne gruppe og dens spesielle forhold i enhver henseende. Og dette er det ikke mulig å endre i nogen vesentlig grad. Skulde det skje vilde det bare gå ut over hovedgruppen og dermed skade hele forbundet.

Vi har nu en tid hatt tilslutning av spesielle landarbeiderforeninger og vi har hatt en rekke konflikter, som ennå for en stor del er uløst. Det har vist sig at dette arbeide faller ut på en ganske annen måte enn det øvrige i forbundet. For det første er det en ganske annen mentalitet som preger de arbeidere det her gjelder, for en stor del betinget av deres spesielle arbeidsforhold. De er knyttet til tjenesten det hele år eller halve år, har delvis lønn i naturalier o. s. v. Mange reiser gjerne fra sted til sted og er ikke knyttet til eget bruk. Det motsatte er gjerne tilfelle med landarbeiderne i skogdistriktene.

De har vist sig at de kamp- og arbeidsmetoder som tillempes i N. S. L. F. ikke har den effektive virkning for denne gruppe som for skogs- og fløtningsarbeiderne. Erfaringen viser med andre ord at arbeidet må legges på en annen baug.

Ved at denne gruppe er tilsluttet N. S. L. F. har den opfatning lett for å gjøre sig gjeldende, at man uten nogen som helst forberedelse kan gå til kamp. Det er opstått en rekke slike kamper uten at det har vært mulig å få dem løst innenfor et rimelig tidsrum. Forholdet er jo det innen vårt forbund at de lokale avdelinger har en ganske utstrakt selvbestemmelsesrett, men det kan tviles om dette kan praktiseres i slik utstrekning innen gruppen landarbeidere.

Hovedsvakheten er inidlertid den ennå minimale tilslutning av landarbeidere til organisasjonen. Det som skal til er et omfattende organisasjons- og opplysningsarbeide. Denne gruppe lever til dels ennå under patriarkalske forhold og er preget av husbondens syn i mange henseender. Der må organiseres et vekkelsesarbeide i full målestokk. Og ikke bare det: De må ha en organisasjon som kan samle dem, som er oppbygget med deres spesielle forhold for øie og hvis hovedoppgave er hensynet til disse arbeidere og som i et og alt *kjenner* deres leve- og arbeidsforhold.

Enhver vil forstå at det ikke er mulig for vårt forbund å overkomme det veldige arbeide det her er tale om. Det må her komme hjelp fra den samlede fagorganisasjon. Denne hjelp vil ha den største effekt, hvis den ydes direkte til en ansvarlig organisasjon av de folk det her gjelder. Det vil dessuten være viktig å pålegge N. S. L. F. oppgaven. Vi er nu kommet så langt at det kan sies at vi under normale forhold står så nogenlunde på egne ben, men det er ennå en mengde besværigheter igjen å gjennomgå og det er agitasjonsarbeide mer enn nok blandt hovedgruppen, skog- og fløtningsarbeiderne. Med vår beskjedne kontingent klarer vi ikke mer.

Et norsk landarbeiderforbund bør i første rekke baseres på det mere utviklede halvgartneri og handelsgårdsbruk rundt Oslo samt de rene landbruksstrøk rundt Mjøsa og ut etter Oslofjorden. Dette blir en etter forholdene fast og solid basis. Landarbeiderne i de rene skogdistrikter bør iallfall i overgangstiden bli stående i N. S. L. F.

Innen det område som er nevnt ovenfor har vi en organisasjon i utvikling. Den har riktignok vært utsatt for en rekke påkjenninger, men får den begynne på egen grunn med den nødvendige hjelp i begynnelsen og det kan skaffes en dyktig teknisk og organisatorisk leder skulde det ikke være tvil om at der i løpet av en forholdsvis kort tid kunde legges grunnen til et virkelig fagforbund blandt gartner- og landarbeidere.

Ad II. Forbundet har fra landsgruppestyret for veivedlikeholdsarbeiderne innen forbundet mottatt følgende skrivelse:

Vearbeidernes og veivedlikeholdtarbeidernes gruppestyre hadde møte i Oslo den 12 november 1930 i forbindelse med forhandlingene hos veidirektøren. Man drøftet på ny spørsmålet om en mere passende organisasjonsform for veivedlikeholds- og veiarbeidere som er beskjeftiget for det offentlige (stat, fylke og kommune). Man finner det meget uhensiktsmessig at disse arbeidere nu er delte på tre forskjellige forbund, da dette bidrar til å stille gruppen svakere overfor myndighetene enn den etter sitt samlede medlemstall behøver å være. Styret finner det påkrevet at det undersøkes hos Landsorganisasjonen, Norsk Arbeidsmannsforbund og Norsk Kommuneforbund om det skulde være mulighet for å sammenslutte gruppene innen de to nevnte forbund og N. S. L. F. til et selvstendig forbund.

I henhold til foranstående vil gruppen henstille til Norsk Skog- og Landarbeiderforbund om å søke dette spørsmål løst på den mest hensiktsmessige måte.

Veivedlikeholds- og veiarbeidernes gruppe, Oslo, innen N. S. L. F.

Det hersker ennå en del uklarhet om hvor og i hvilket forbund disse arbeidere skal stå. Under kongressens behandling av industriforbundsformen var det forutsetningen at f. eks. veivokterne skulde stå i Norsk Kommuneforbund. Fra Norsk Arbeidsmannsforbunds side blev det gjennom en rekke år nedlagt et stort arbeide for å få veiarbeiderne tilsluttet organisasjonen. Men hverken N. K. F. eller N. A. F. var noget særlig heldige i sine bestrebelsler.

Da N. S. L. F. skulde stiftes i 1927 foreslo den av sekretariatet nedsatte organisasjonskomité at arbeiderne under veivedlikeholdet skulde stå i dette nye forbund.

I de tre år som har gått har det lyktes å få en rekke av disse arbeidere inn i forbundet. Delvis står de enkeltvis tilsluttet de almindelige blandede skog- og landarbeiderforeninger og derved har de dannet spesielle avdelinger. Det er nu 29 slike selvstendige avdelinger. På en landskonferanse for disse spesialavdelinger holdt våren 1929 blev det besluttet å velge et spesielt landsgruppe styre til å lede forhandlingene, agitasjonen m. v.

Med de medlemmer som står i de blandede foreninger regner man at det nu i N. S. L. F. står tilsluttet omkring 700 vei- og veivedlikeholdsarbeidere. Heri er ikke medregnet sådanne som rent tilfeldig og ved nødsarbeide kan få arbeide ved veiarbeide av en eller annen art.

Det foregår for tiden en veldig utvikling av dette fag. Hele veinettet er på grunn av den sterkt økede trafikk under utbedring, likesom det vanlige vedlikeholdsarbeide er øket betydelig. De gamle redskaper avløses av maskinelle hjelpemidler. Staten legger stadig større deler av veinettet under sin administrasjon.

Stillingen for fagets arbeidere er således nu ved å bli en ganske annen enn den var for en del år tilbake.

Det er ganske oplagt at når det blir et stadig mindre skille mellom de egentlige statens veianleggsarbeidere og den gruppe arbeidere som virker ved veivedlikeholdet, både ved at de mer og mer får Staten som arbeidsgiver og ved at anlegg og vedlikehold går mere og mere op i hinannen, vil det også være innlysende at disse må samles i én organisasjon, så de kan optre utad som én organisatorisk enhet. Ellers vil de lett gjensidig komme til å vanskeliggjøre forhandlinger med arbeidsgiveren, enten nu dette er Staten, fylket eller en enkelt kommune.

Det kan være et skjønsspørsmål om det skal søkes dannet et eget forbund av denne gruppe eller ikke. Hovedsaken er at de alle samles inn under et forbund. Da dette kan støte på vanskeligheter fordi flere forbund er interessert, har vi funnet det riktigst å foreslå at kongressen gir et direktiv som ikke er til å misforstå. Det er selvsagt bedre at denne sak ordnes i vennskapelighet enn at man venter til det begynner å brytes og skapes bitterhet, således som tidligere har vært tilfelle i lignende anledninger.

Fra Sulitjelma Elektrikerforening.

Den av kongressen av 1928 fattede beslutning om industriorganisasjoner opheves eller forandres derhen at det blir adgang for de forskjellige fagforeninger å tilmelde sig sine rette angjeldende fagforbund.

Motivering:

Når foreningen har tilladt sig å fremkomme med dette forslag, er det i bevisstheten om at beslutningen om industriorganisasjonsformen av 1923 ikke har ladt sig gjennomføre efter forutsetningen.

Samt ifølge de uttalelser som fremkom på kongressen i 1923 ved overgang til industriorganisasjonsformen, om at alle faggrupper der blev tilmeldt andre forbund skulde bli behandlet i likhet med tilsvarende fagforbund. Dette er nu aldeles illusorisk og må få en utløsning som kan tilfredsstille den voksende misnøie innen de forskjellige faggrupper.

Vi mener derfor at vårt forslag bør vedtaes, da en sådan beslutning best vil tjene til organisasjonens vel.

Fra avd. 232, Skedsmo Arbeidsmannsforening.

Det henstilles til Arbeidernes faglige Landsorganisasjons 12. ordinære kongress å vedta:

Alle veiarbeidere, veivoktere samt spesialarbeidere ved veivesenet samlet et et nytt forbund — subsidiært et av de bestående.

Motivering:

Som forholdene nu er, er en del av veiarbeiderne samlet i Norsk Skog- og Landarbeiderforbund, en annen del i Norsk Kommuneforbund og en tredje del i Norsk Arbeidsmannsforbund. Da det er en kjensgjerning, at det er vanskelig å få opprettet overenskomst med Statens Veidirektorat, mener vi det vil være en fordel om alle disse arbeidere blev samlet i ett forbund, som så kunde sette hele sin kraft inn på å få forbedret disse arbeideres kår.

Norsk Kommuneforbund.

Fra flere av våre foreninger og likeledes fra Oslo stedsstyre er det kommet henvendelse til forbundet om å søke å få optatt på kongressen spørsmålet om medlemsskap i de forskjellige organisasjoner og adgangen til å kunne ta anvist arbeide. I den senere tid har vi hatt en rekke tilfelle, hvor medlemmer av Norsk Kommuneforbund av Arbeidskontoret er anvist arbeide i bygningsfagene, men når de kommer på arbeidsplassen blir de nektet å fortsette arbeidet. Efter hvad vi har bragt i erfaring er det ikke bare vårt forbund som har vanskeligheter i så henseende.

Landsorganisasjonens lover § 2, punkt 5, har bestemmelse om medlemmers overflytning fra den ene organisasjon til den annen når de skifter arbeidsplass. En del medlemmer som tidligere har tilhørt Bygningsarbeiderforbundet har, når de har fått arbeide ved kommunen, fulgt bestemmelsen i Landsorganisasjonens lover og har overflyttet sig til Norsk Kommuneforbund. Når de ikke lenger har arbeide ved kommunen, men søkt sig overflyttet til arbeide som henhører under bygningsvesenet og av Arbeidskontoret blir anvist arbeide, blir de av organisasjonen nektet å fortsette arbeidet. Det er til og med sagt at det er fordi de er medlemmer av Norsk Kommuneforbund at de ikke kan fortsette arbeidet. Det har også vært antydning at uorganiserte har lettere for å kunne fortsette på arbeidsplassen enn de som er medlemmer av Norsk Kommuneforbund, men som før nevnt er det ikke bare vårt forbund som har vanskeligheter i så henseende, og det kan vel være mulig at det også fra andre forbund kan bli innsendt forslag til behandling på kongressen.

Vi vil derfor herigjennem anmode sekretariatet om å utarbeide forslag som tar sikte på å hindre det misforhold som er til stede ved at enkelte forbund nekter organiserte arbeidere å få arbeide. I den stilling saken nu er kommet, blir det absolutt nødvendig at den samlede organisasjon tar standpunkt til hvordan det skal forholdes i foran nevnte tilfelle.

Vi vil også påpeke at ungdommen som i disse arbeidsløse tider vokser op, har vanskelig for å bli organiserte. De har vanskelig for å kunne komme inn på nogen arbeidsplass, og får således ikke noget bestemt forbund å holde sig til. Følgen blir at ungdommen kommer til å være uorganisert, mens det børde være organisasjonens oppgave å søke

å få disse folk med i organisasjonen. Vi vil derfor også anmode om at sekretariatet overveier denne sak og søker fremmet forslag til kongressen. Vi har tenkt oss at der også angående dette forhold vil komme forslag fra andre organisasjoner, og vil derfor innskrenke oss til å henstille til sekretariatet å søke å få spørsmålet op til behandling på kongressen og lage innstilling i saken.

Fra Oslo og Omegns Anleggsarbeiderforening, N. A. F.

Foreningen sender en lengere forestilling angående en konflikt ved Hovedbanen, og konkluderer med følgende forslag:

«Kongressen fastslår, at alle arbeidere, uansett hvilke organisasjoner de tilhører (så vel som uorganiserte), stiller sig solidarisk med de arbeidere som gjennom sin organisasjon forsøker å hindre at arbeidernes lønns- og arbeidsvilkår forringes, samt hindre andre overgrep fra arbeidskjøperne. Følgelig bør alle kamper som føres mellom arbeidene og arbeidskjøperne respekteres. Dette anser vi for en absolutt nødvendighet. Å forsøke å gjøre en annen opfatning gjeldende på dette punkt vil føre til farlige og vidtrekkende konsekvenser og kan under ingen omstendighet aksepteres.»

Fra sekretariatet.

De mange forslag som foreligger om organisasjonsformene berører egentlig ikke organisasjonens struktur, men allikevel flere viktige sider av dens virksomhet: således Landsorganisasjonens forhold til forbundene, forbundenes innbyrdes forhold, særlig grenseforhold og samorganisasjonens stilling og virkeområde. Etter sekretariatets opfatning er det ikke grunn til nu å rulle op organisasjonsspørsmålet i hele sin bredde, men det kan være praktiske sider som fortjener å komme under overveielse.

De spørsmål som er reist, er imidlertid ikke slik tilrettelagt at forningene og den forestående kongress er forberedt på å gå til behandling av dem. Den korte frist som er levnet sekretariatet til gjennomgåelse av innsendte forslag, har heller ikke gjort det mulig å få denne sak nu tilstrekkelig utredet og klarlagt. Derfor vil man foreslå at kongressen nedsetter et organisasjonsutvalg på 7 medlemmer.

Dette utvalg gjennomgår forslagene og tar på et praktisk og enkelt grunnlag op de spørsmål som er fremme og de som utvalget selv anser er av interesse, og forelegger i god tid før neste kongress sin utredning for sekretariatet. Dette avgir sin innstilling som sammen med utvalgets utredning settes op på neste kongress dagsorden.

Beslutningen av 1923 står ved makt og må lojalt respekteres. Derfor må spørsmålet om gjennomførelse av kongressens beslutninger

straks optas til behandling av de forbund som ennå ikke har gjennomført de vedtatte beslutninger.

Disse forhandlinger ledes av sekretariatet.

Rapport over forhandlingene meddeles representantskapet.

I henhold til ovenstående vil sekretariatet innby kongressen til å fatte følgende beslutning:

De forslag som er innkommet i organisasjonsspørsmålet oversendes et organisasjonsutvalg på 7 medlemmer, valgt av kongressen. Utvalgets utredning med sekretariatets innstilling forelegges næste kongress.

Sekretariatets medlem, Forbord, optar forslaget fra Norsk Transportarbeiderforbund, da han mener at forslaget er helt overensstemmende med kongressbeslutningen av 1923.

Dagsordenens punkt 8. Skole- og studievirksomheten.

Fra sekretariatet:

Arbeiderorganisasjonenes skole- og studievirksomhet har siden siste fagkongress kommet inn i faste former. Ledelsen er overtatt av en felleskomité bestående av 2 representanter fra Landsorganisasjonens sekretariat, Arbeiderpartiets Centralstyre og Arbeidernes Ungdomsfylking. Sekretariatets medlemmer i komitéen har vært Halvard Olsen og Valdemar Nielsen med Torbjørn Henriksen som varamann.

Komitéen har organisert og understøttet de sosialistiske *kveldskoler*. Det var ifjor vinter 38 slike kveldskoler igang med over 1000 elever. Kveldskolen har lokalt vært organisert av fag- og partiforeninger i fellesskap.

Komitéen har igjen fått optatt undervisningen på Den tremånedlige sosialistiske *dagskole*. En rekke fagforeninger og fagforbund har understøttet Dagskolen ved å bevilge stipendier til sine medlemmer.

Forelesningskurser med faglige og politiske emner har vært avholdt, som oftest på arbeidernes feriehjem.

Komitéen har videre med held organisert *studiecirkler og organisasjonskurser* i fag- og partiforeninger. For å fremme denne virksomhet har komitéen utarbeidet spesielle studieveiledninger, bl. a. plan for studiecirkler i fagforeninger.

Komitéen har også utgitt flere lærehøker til bruk i studiearbeidet. Videre har den bevilget stipendier til arbeidere for deltagelse på studiekurser i Sverige.

Det er således lagt et solid grunnlag for arbeiderorganisasjonenes skole- og studievirksomhet i vårt land. Det kan dog ikke sees bort fra at det vilde være meget ønskelig om dette opplysningsarbeide kunde få et ennå videre virkeområde, så flere organisasjoner mer aktivt kunde delta i virksomheten. I en rekke land er det nu organisert spesielle arbeidernes opplysningsforbund, som utelukkende tar sig av skole- og studievirksomheten. I våre naboland har Arbetarnes Bildningsförbund i Sverige og Arbejdernes Oplysningsforbund i Danmark utført en stor og grunnleggende virksomhet for arbeiderklassens økonomiske og politiske skolering. Disse organisasjoner har vært bygget på samvirket mellom den faglige, politiske og kooperative arbeiderbevegelse. Kontingenten er f. eks. i Sverige 5 øre pr. medlem pr. år for de kollektivt tilsluttede.

Sekretariatet finner at tiden nu er inne til også i vårt land å gå til opprettelsen av en arbeidernes opplysningsorganisasjon bygget på Landsorganisasjonen, forbundene, Arbeiderpartiet og Arbeidernes Ungdomsfylking og Den kooperative Landsforening, om den ønsker å være med. Ikke bare for det nuværende opplysningsarbeide vil dette bli av stor betydning. Muligens vil også gjennom denne organisasjon den gamle tanke om en Arbeiderbevegelsens Høiskole i vårt land kunne realiseres.

Sekretariatet foreslår derfor at kongressen vedtar følgende beslutning:

1. Kongressen godkjenner at Felleskomitéen for arbeidernes opplysningsvirksomhet blev opprettet.
2. Kongressen gir sin tilslutning til at det snarest mulig opprettes en arbeidernes opplysningsorganisasjon her i landet.
3. Denne organisasjon bør bestå av Arbeidernes faglige Landsorganisasjon, fagforbund tilsluttet A. F. L., Det norske Arbeiderparti, Arbeidernes Ungdomsfylking og Den kooperative Landsforening.
4. Felleskomitéen for Arbeidernes opplysningsvirksomhet supplert med 2 representanter fra Den kooperative Landsforening bemyndiges til å utarbeide lovutkast for opplysningsorganisasjonen. Det er forutsetningen at utgiftene tilveiebringes ved en fast, mindre kontingent, eller ved bevilgninger fra de tilsluttede organisasjoner.
5. Sekretariatet gis bemyndigelse til på L. O.s vegne å vedta organisasjonens lover og fra hvilket tidspunkt L. O. bør tilsluttes samme.
6. Kongressen oppfordrer de organisasjoner som er nevnt i punkt 3 til å medvirke til at en arbeidernes opplysningsorganisasjon snarest mulig blir opprettet.

Dagsordenens punkt 9. Arbeideridretten.

Fra N. N. N. avdeling 31, Oslo.

Arbeideridrettsspørsmålet oppsettes som eget punkt på kongressens dagsorden.

Fra Høyanger kjem. Industriarbeiderforening.

Ved rørende forslag til Landsorganisasjonens kongress 15 februar 1931 ønsker vår forening at arbeideridrettsspørsmålet blir opsatt som særskilt punkt på kongressens dagsorden.

Fra sekretariatet.

Forslag til uttalelse fra sekretariatet i dette spørsmål m. v. vil bli fremlagt på kongressen.

Dagsordenens punkt 10. Kooperasjonen.

Fra Ålvik Arbeiderforening.

Da den kooperative bevegelse er utgått fra arbeiderbevegelsen og er ment som et ledd i arbeiderklassens kamp til å fremme sociale formål, beslutter kongressen samarbeide mellom N. K. L. og Landsorganisasjonen på klassekampens grunn.

Motivering:

Den kursendring som kooperasjonen i de siste år har tatt, og de beslutninger som siste kongress knesatte, er i sin form og innhold en avstandtagen fra at fagbevegelsen skal ha nogen som helst innflytelse på samvirkebevegelsen.

Foreningen mener, at fagorganisasjonen og den kooperative bevegelse må gå hånd i hånd, og at der er fellesinteresser til stede som stiller at et samarbeide på dette område er nødvendig.

Den politiske nøytralitet bør ikke føres i den form, at kooperasjonen etablerer et samarbeide med helt borgerlige institusjoner, mens den på samme tid stiller sig lunken overfor fagorganisasjonen.

Fra Rjukan Arbeiderforening.

Ad kooperasjonen.

Efter de erfaringer på den sist avholdte kongress i N. K. L. henstiller vi til sekretariatet å opta spørsmålet om fagbevegelsens stilling til kooperasjonen på kongressens dagsorden, så dette spørsmål kan bli tydelig klarlagt.

Fra sekretariatet.

Landsorganisasjonen sendte sammen med Det norske Arbeiderparti i november 1929 følgende skrivelse til styret for Norges kooperative Landsforening:

Efter den politiske samlingskongress i 1927 er det etablert et fast organisasjonsmessig samarbeide mellem Arbeidernes faglige Landsorganisasjon og Det norske Arbeiderparti. Dette samarbeide formidles ved en samarbeidskomité med to representanter fra hver organisasjon samt en sekretær.

For den organiserte samvirkebevegelse i vårt land er der mange spørsmål av økonomisk og politisk art av den største rekkevidde for de organiserte forbrukere. Således kan nevnes skattelovgivningen, handelslovgivningen, trustbevegelsen, mølle- og kornspørsmålet, opplysningsvirksomheten etc. Disse spørsmål behandles og avgjøres som regel efter politiske linjer og klasselinjer. Og deres avgjørelse kan få stor betydning for samvirkebevegelsens stilling og videre utvikling.

Vi henstiller til det ærede styre for Norges kooperative Landsforening å ta opp til overveielse om det ikke skulde være formålstjenlig for Landsforeningen å tiltre den foran nevnte samarbeidskomité med to representanter. Derved vil der etableres et fast organisasjonsmessig samarbeide mellem de tre hovedorganisasjoner på det faglige, politiske og kooperative område, hvilket vi mener også vil tjene til å styrke forbrukernes organisasjon og øke dens innflytelse.

Idet vi henviser til den klare stilling partiet og fagorganisasjonen alltid har tatt for samvirkebevegelsen, uttaler vi håpet om at Norges kooperative Landsforening vil finne det riktig å gå med på et organisasjonsmessig samarbeide som av oss foreslått.

Denne henvendelse førte til at spørsmålet om samarbeide blev reist innenfor kooperasjonen. Samarbeidstanken støtte på sterk motstand, hvilket også kom til syne på Den kooperative Landsforenings kongress i Nidarøssommeren 1930. Forslaget om samarbeide blev avvist av kooperasjonen, særlig med den begrunnelse, at et sådant samarbeide vilde stride mot kooperasjonens «nøytralitet».

Sekretariatet innstiller at fagkongressen vedtar følgende:

«Kongressen uttaler at den anser kooperasjonen som et viktig ledd i den samlede arbeiderbevegelse, innenfor hvilken solidaritet og samarbeide må settes i høisetet.

Kongressen gir derfor sin prinsipielle tilslutning til sekretariatets oppfatning og bestrebelser for å få knyttet et fast samarbeide mellem hovedorganisasjonene på det faglige, politiske og kooperative område, med opprettholdelse av hver hovedorganisasjons fulle suverenitet og uavhengighet.

Kongressen oppfordrer alle tilsluttede avdelinger og medlemmer å

drive et planmessig arbeide for kooperasjonens fremgang og vekst og for etablering av et praktisk og saklig samarbeide med den øvrige arbeiderbevegelse.»

Sekretariatet gjør oppmerksom på at der f. t. føres forhandlinger mellem Landsorganisasjonen og Kooperative Landsforening om opprettelse av en avtale som trekker opp linjene for behandlingen av faglige konflikter ved kooperative virksomheter. Ett eventuelt resultat av disse forhandlinger vil bli forelagt kongressen.

Dagsordenens punkt 11.

De arbeiderfientlige lover.

Fra sekretariatet:

Der er innkommet et forslag fra N. A. F. forretningsutvalg angående kampen mot tukthuslovene. Dette forslag vil bli fremlagt på kongressen sammen med innstilling fra sekretariatet.

Dagsordenens punkt 12.

Revisjons- og regnskapsordningen innen fagorganisasjonen.

Fra sekretariatet:

Sekretariatet har opnevnt en komité til å fremkomme med forslag angående revisjons- og regnskapsordningen innen fagorganisasjonen.

Komitéen som består av O. Sporpind, Jørgen Knudsen og Anders Øie har utarbeidet en lengere innstilling, som vil bli fremlagt på kongressen. Komitéen konkluderer med følgende forslag:

«Landsorganisasjonen henstiller til forbundene om å opta sine regnskapssystemer til behandling og eventuelt gjennomføre de forandringer som av komitéen er påpekt.

Landsorganisasjonen ansetter en fagrevisor som får til oppgave å revidere og spesielt føre tilsyn med de faglige organisasjoners regnskapsvesen for såvidt det regnskapstekniske angår og for øvrig bistå de valgte revisorer samt være konsulent i bokførings- og regnskapstekniske spørsmål.»

Under forutsetning av forbundenes tilslutning, slutter sekretariatet seg til komitéens forslag og innstiller overensstemmende hermed.

Instruks for fagrevisjonen utarbeides av sekretariatet i samråd med forbundene.

Sekretariatet foreslår videre:

«Kongressen velger en protokoll- og desisjonskomité på 3 medlemmer. Komitéen får i oppdrag å påse at de organisatoriske og økonomiske disposisjoner som treffes, er overensstemmende med Landsorganisasjonens lover og beslutninger.»

Diverse forslag ang. tillitsmennes lønn m. v. må bli å oversende valgkomitéen.

Dagsordenens punkt 13.

Diverse forslag.

Fra avdeling 99, N. A. F.

Birkeland—Hynnekleiv Veiarbeiderforening samlet til møte vedtok enstemmig:

Vi vil på det sterkeste henstille å få medlemskontingenten for veiarbeiderne nedsatt til kr. 0.35 pr. uke. Grunnen er den, at med de lave arbeidspriser som veiarbeiderne har og som det ikke ser ut til at vi kan få rettet på, selv med organisasjonens medvirkning, er det uråd å holde foreningen oppe med den høie kontingent. Det går slik her iallfall at medlemmene går ut en efter en, så til slutt er det ikke stort medlemmer igjen, og da løser foreningen sig op av sig selv. Vi mener derfor at ved å sette ned kontingenten vil det bedre kunne gå an å holde medlemmene organisert, likeså ville det vel være lettere å få de uorganiserte tilsluttet.

Fra sekretariatet:

Spørsmålet er en forbundssak.

Fra Norsk Bokbinder- og Kartonasjeforbund.

Under henvisning til tidligere innsendte forslag angående ensartet regnskap og kontingentmerkesystem for samtlige forbund tilsluttet Landsorganisasjonen, vil vi foreslå for kongressen

1. at der velges en komité som får i oppdrag å utarbeide forslag til ensartet kontingentmerke og regnskapssystem for samtlige forbund.

2. Kontingenten til Landsorganisasjonen fra de enkelte forbund blir å innbetale i henhold til solgte merker i det enkelte forbund. Komitéen får derfor også i oppdrag å fremme forslag om størrelsen av kontingentbeløpet til Landsorganisasjonen pr. solgt merke.

3. Komitéen skal også gi sin mening til kjenne angående Landsorganisasjonen som merkesteder for samtlige forbund.

Komitéens forslag oversendes til samtlige forbund til uttalelse, hvorefter saken forelegges Landsorganisasjonens representanskap som fatter den endelige beslutning i saken.

Det skulde være innlysende for alle hvilke store fordele som kan skapes for alle forbund ved å få et ensartet, moderne regnskapssystem og administrasjonsmaterieell gjennomført. Vi henviser for øvrig til artikkelen inntatt i Landsorganisasjonens Meddelelsesblad nr. 8 for 1930, med titel Kontingentmerkesystemet.

Fra sekretariatet:

Sekretariatet har hatt en komité i arbeide med dette spørsmål som konkluderer med at forslaget kan ikke anbefales.

Sekretariatet slutter sig hertil.

Fra Ranheim Arbeidsmannsforening.

Kongressen beslutter:

At Sekretariatet gjør en fornyet henvendelse til Statsbanene, om at arbeiderne i sine ferier får reise til redusert pris.

Jernbanene arrangerer ofte billigtog for å øke reisetrafikken; men arbeidere som vil benytte ferien til å besøke slekt eller venner som bor på en annen kant av landet, kan sjelden benytte disse. Det er anerkjent at skolebarn har behov for å reise ut i ferien, da disse får reise til sterkt redusert pris. Arbeiderne som må henge i hele året, ofte i usunde fabrikklokaler og verksteder, har behov for det samme.

Sekretariatet er enig i at der rettes en fornyet henvendelse som foreslått.

Fra Hommelvik Sag-, Tomt- og Høvleriarb. For. og Trøndelag fagl. Samorg.:

I anledning Norsk Høvleriarbenderforbunds beslutning om ekskludering av våre foreningsmedlemmer, der som følge av arbeidsstans ved A/S Meraker Bruks Sagbruk og Høvleri, Hommelvik, og selskapets beslutning om nedleggelse av bedriften så sig nødt til å leie og overta driften av bruket, tør og må vi overfor Landsorganisasjonen nedlegge en bestemt protest mot dennes godkjennelse av forbundets beslutning om ekskludering. Dette med ekskludering av foreløbig 73 a 74 av våre foreningsmedlemmer, næsten alle gamle prøvede og dyktige fagforeningsfolk, finner vi er en brutal og utidig fremgangsmåte fra Landsorganisasjonens side. Ser vi på Høvleri-forbundets og Landsorganisasjonens stillingtagen til arbeidere eller medlemmer av fagorganisasjon som tidligere var stedd i samme situasjon som arbeiderne i Hommelvik var, i det at Høvleri-forbundet og Landsorganisasjon da var behjelpelig med å få den samme ordning i stand som nu er ved Hommelvik Bruk, og samtidig da trådte økonomisk støttende til, finner vi Landsorganisasjonens beslutning om godkjennelse av Høvleri-forbundets beslutning om ekskludering av våre medlemmer så meget mere merkverdig og urettferdig.

Vi tror også siden ekskluderingen av våre medlemmer er foretatt, og kunde påvise at Landsorganisasjonen har godkjent ordninger som i

realiteten, om ikke dårligere, er de samme som arbeiderne ved Hommelvik Bruk var nødt til å godta.

Vi ønsker gjerne og se Landsorganisasjonens kongress uttalelse i saken, og forlanger vi således saken og vår protest forelagt denne i februar 1931 til behandling.

Da saken er sendt gjennom Samorganisasjonen og ønskes behandlet på førstkommende fagkongress, erklærer vi oss enig heri og skal ledsage den med følgende bemerkninger:

A/S Meraker Bruk innstillet driften av sitt sagbruk i Hommelvik. Da arbeiderne ikke kunne skaffe sig annen beskjeftigelse, opnåddes der en ordning således at Meraker Bruk, Malvik kommune og arbeiderne satte inn visse beløp. Arbeidernes andel skulle skaffes tilveie derved at de av sin lønn blev trukket 20 procent. Forutsetningen er at der arbeides efter tariffmessig lønn og de arbeidsbetingelser som gjelder innen Sag- og Høvleriindustrien. Foreningen talte i 1920 134 medlemmer. Norsk Høvleriarbeiderforbund kunne ikke anerkjenne den foreliggende form for arbeidernes overtagelse av bedriften og samtlige medlemmer som arbeidet ved Hommelvik Bruk, blev ekskludert av forbundet, på eftersommeren 1920. Hommelvik Sag-, Tomt og Høvleriarbeiderforening blev derved delt i to, med ca. 60 medlemmer i hver forening. De arbeidere som blev ekskludert stiftet nemlig ny forening, som har søkt om optagelse i Samorganisasjonen men dette har vi ikke kunnet innvilge uten Landsorganisasjonens godkjenning. De ekskluderte er gamle prøvede organisasjonsfolk med op til og over 20 års medlemskap.

Vår erfaring med lignende bedrifter som er overtatt av arbeiderne er, at de arbeidere som således blir stående utenfor organisasjonens kontroll og samarbeide med de øvrige fagorganiserte arbeidere, gjennom sin passivitet skaper så dårlige lønns- og arbeidsvilkår at arbeidsgiverne unner forhandlinger peker på dette og sier: «Se på den bedriften, den drives jo av arbeiderne selv». Det er derfor mangen gang bedre å ha dem innenfor enn utenfor organisasjonen.

Eksklusjonsøksen rammer dem først den dag de ikke vil overholde de tariffmessige lønns- og arbeidsvilkår som gjelder innenfor vedkommende industri. Hermed har vi ikke villet anerkjenne de nfare som ligger i den linje arbeiderne har slått inn på, likasom vi heller ikke gjennom denne fremstilling vil rette nogen kritikk mot vedkommende forbund og Landsorganisasjonen, men da både denne og lignende saker er og blir aktuell, har vi ment at fagkongressen bør ta stilling til disse forhold. Forøvrig henvises til vår redegjørelse av 18/3 og 14/9 1930, til Sekretariatet.

Fra sekretariatet:

Kongressen uttaler at det vil være ønskelig at der kan bli truffet en tilfredsstillende ordning og beslutter å oversende saken til det kommende sekretariat for at den kan bli behandlet i samråd med forbundsstyret.

Kristiansund og Nordmøre faglige Distriktsorganisasjon tillater sig herved å fremsette følgende forslag til Landsorganisasjonens kongress:

Det ansettes en fast reisesekretær i Møre fylke.

Motivering:

På årsmøtet i Kristiansund og Nordmøre faglige Distriktsorganisasjon blev det besluttet å inngå til Landsorganisasjonen med henstilling om å ansette en fast reisesekretær for Møre fylke. Samme beslutning blev vedtatt på Molde og Ålesunds samorganisasjoners årsmøter og henstillingen blev av disse tre samorganisasjoner i fellesskap innsendt til Landsorganisasjonen, og henviser vi til denne henstilling.

I Møre fylke er det nok arbeidsmark både i by og bygd. Skal organisasjonen erobre nytt terreng, bør den ha sin oppmerksomhet mere henvendt på landdistriktene enn tidligere. Skal vi ha fremgang i distriktet anser vi det absolutt nødvendig å få ansatt en fast mann i organisasjonens arbeide her i fylket. Vi håper at kongressen imøtekommer vårt krav om at det ansettes en fast sekretær i fylket.

Et lignende forslag er innsendt fra Ålesund og Sunnmøre faglige Samorganisasjon.

Fra Bodø Bygningsarbeiderforening, avdeling 75.

1. Bodø Bygningsarbeiderforening foreslår for Arbeidernes faglige Landsorganisasjons kongress 1931, at der i Nord-Norges 3 fylker forsøksvis ansettes en fastlønnet sekretær for organisasjonens regning for å drive agitasjon og lede forhandlinger, og for på alle måter å overta fagorganisasjonenes interesser i landsdelen.

2. Kongressen uttaler sig om samorganisasjonenes virkeområde i landsdelen, slik at de enkeltstående fagforeninger blir innlemmet i en samorganisasjon. For øvrig henvises til Norsk Arbeidsmannsforbunds landsmøtes enstemmige beslutning i 1925 med forslag til Arbeidernes faglige Landsorganisasjons kongress samme år for Landsorganisasjonens regning å overta en fast lønnet mann for landsdelen. Når samorganisasjonene i de 3 nordlige fylker er organisert som de skal være, sier det sig selv, at mellom disse må etableres de mest fortrolige samholdighet og forholdene vil utvikle sig til at man får faglige Nord-Norges konferanser så ofte den faglige situasjon tilsier oss å ha sådanne.

Følges vil bli at det må velges et Nord-Norges sekretariat, bestående av et visst antall medlemmer fra hvert fylke, og disse vil få den øverste ledelse av fagorganisasjonene her nord og vil fremtvinge det mest intime samarbeide med hovedorganisasjonene sydpå.

Av denne ordning vil det gamle krav om en fastlønnet mann for de 3 nordlige fylker — lønnet av Arbeidernes faglige Landsorganisasjon — tvinge sig frem så vidt man finner når tiden og forholdene har utviklet sig, at det vil bli påkrevet, men det vil bli de fagorganiserte selv her nord som avgjør disse ting.

Fra avd. 332 av N. S. L. F., Romedal.

Landsorganisasjonen bevilger et passende beløp hvert år inntil videre, som enten stilles til disposisjon for Norsk Skog- og Landarbei-

derforbund eller direkte av Landsorganisasjonen benyttes til opplysnings- og organisasjonsarbeide blandt landarbeidere.

Motivering:

Som forholdene nu er ut over bygdene blandt landarbeiderne kan det ikke gå i lengden, idet lønnen mange steder ligger så lavt at forsorgsvesenet må tre støttende til, både med husleie og ved og annet for å berge livet. Følgen herav er at man heller ikke makter å betale skatter, hvorfor store summer årlig må nedsettes eller helt strykes av de før så knappe kommunebudgetter.

Fra Enge avd. 71 av N. P. F.

Det ansettes en fast reisesekretær for Møre fylke.

Motivering:

Fagbevegelsen i Møre må ennu dessverre sies å ligge langt tilbake. Grunnet de geografiske forhold faller agitasjonen i fylket meget kostbar, og de lokale samorganisasjoner er med de midler de rår over således ikke i stand til å drive den nødvendige agitasjon i distriktet. Og skal man få en sterk faglig organisasjon i fylket må Landsorganisasjonen tre støttende til, og vil avdelingen derfor fullt og helt støtte de bestrebelse som er gjort fra de tre samorganisasjoner i fylket for å få ansatt en fast reisesekretær for Møre.

Fra Norsk Bygningsarbeiderforbund.

Det ansettes en fastlønnet sekretær til å ivareta ungdomsarbeidet innen fagbevegelsen. Sekretæren ansettes av sekretariatet.

Motivering:

Tidligere fagkongresser har fastslått den store betydning det har at fagorganisasjonen tar sig av og mere grundig behandler de spesielle interesser som ungdommen har. Det er av den største interesse både for arbeiderungdommen og fagorganisasjonen selv.

Den siste fagkongress trakk op retningslinjer for ungdomsarbeidet slik at grunnlaget er tilrettelagt, men det har lite eller intet vært gjort. Det skyldes sikkert ikke at sekretariatet ikke har hatt interesse av det, men denne oppgave krever et slikt inngående arbeide at det ikke har vært mulig å overkomme det. Dernæst kommer det til at det ikke har vært nogen bestemt som har skjøttet om det.

I de enkelte fagforbund har heller ikke ungdomsarbeidet kommet inn i nogen faste former av de samme grunner. Vårt forbunds landsmøte har bl. a. besluttet at det skal dannes ungdomsgrupper innen hver avdeling, men dette arbeide vanskeliggjøres derved at man ikke har en fellesentralledelse for dette arbeide.

Hvis disse ungdomsgrupper, som også burde dannes i andre forbund, skal kunne arbeide planmessig, trenger de også å få skaffet materiale til veie og få tilrettelagt sine oppgaver slik at det kan bli noget resultat av det. De spede forsøk som er gjort fra ungdommens side, har ikke ført frem, fordi at de saker som de enkelte grupper har ført frem, må sees i sammenheng med andre grupper og fags interesser.

Selve ungdomsarbeidet er kommet i en slik stilling under den ti-års krise vi har gått igjennem, at det er god grunn for Landsorganisasjonen til alvorlig å ta sig av denne oppgave. Det er av den aller største betydning at arbeiderungdommen allerede fra konfirmasjonsalderen kommer i et riktig forhold til fagbevegelsen.

Det er så mange spørsmål som ligger og flyter på dette område og som vi har vanskelig for å tro kan få nogen løsning, hvis vi ikke får en fast ledelse av dette arbeide.

Vi vil peke på at man i Tyskland har ungdomssekretærer både i Landsorganisasjonen og i de største fagforbund, og at man også utgir spesielle ungdomsfagblad.

Dette spørsmål har en så vidtrekkende betydning at det økonomiske utlegg man har til en slik sekretær vil man få igjen i form av en øket tilslutning og aktivitet fra arbeiderungdommens side.

Fra Norsk Transportarbeiderforbund.

Vi har fra vår avdeling i Bodø mottatt følgende forslag til kongressen:

«Vi tillater oss å foreslå for kongressen at der opprettes et avdelingskontor for Landsorganisasjonen i Nord-Norge i samarbeide med hovedkontoret.»

Begrunnelse:

«Vi anser det absolutt påkrevet og har sikkert hele den organiserte arbeiderklasse med oss i dette krav og tror vi absolutt at det både økonomisk og organisasjonsmessig sett blir bedre å arbeide videre for felles fremgang i arbeiderklassens interesse.

Forslaget er behandlet i forbundsstyret som finner at det er adskillig som ligger til grunn for en sådan foreslått ordning. De forskjellige forbund som nu har medlemmer i Nord-Norge, må foreta uforholdsmessig lange reiser, og vi tror at det for organisasjonens trivsel i Nord-Norge, og for det daglige organisasjonsarbeide deroppe kunde ha sin betydning om man i Nord-Norge etablerte et sådant underkontor av Landsorganisasjonen.

Imidlertid blev der ikke fattet beslutning om anbefaling av forslaget, men om oversendelse sådan at tanken kunde drøftes av Sekretariatet og forelegges kongressen til videre forføining.

Fra sekretariatet:

Forslaget om reisesekretær i Møre kan ikke tiltredes. Derimot bemyndiger kongressen det kommende sekretariat å undersøke og forelegge for representantskapet spørsmålet om ansettelse av en fast sekretær for Nord-Norge.

Hvad ungdomsarbeidet innen fagbevegelsen angår bør kongressen bemyndige sekretariatet å opnevne en komite som får i oppdrag å organisere ungdomsarbeidet og agitasjonen. Komiteen må også ta sig av den arbeidsløse ungdomsorganisasjonsforhold.

Fra Norsk Transportarbeiderforbund.

Vi oversender herved forslag til Arbeidernes faglige Landsorganisasjons kongress, som forelå på vårt landsmøte i 1929 fra vår avdeling 25 i Narvik:

«Landsmøtet nedsetter en komité på minimum 3, maksimum 5 medlemmer til å utrede spørsmålet om pensjon for organiserte arbeidere som er tilknyttet private bedrifter.

2. Komitéens utredning må foreligge i så betimelig tid at den eventuelt kan passere de organisasjonsmessige innstanser og bli forelagt for neste landsmøte, eventuelt Landsorganisasjonens kongress.

3. Komitéen har rett til å søke sakkyndig bistand for så vidt den ikke er i besiddelse av sådan.»

Motivering:

Efter hvert som fagorganisasjonen vinner terreng og får større og større tilslutning og arbeiderne som følge derav bedre opplysning og et videre utsyn, blir det mere og mere klart for hver enkelt hvor dårlig stillet man i virkeligheten er på mange områder.

De arbeidere som er fast tilknyttet Staten og delvis også de som har sin faste beskjeftigelse ved kommunen, har sin alderdom trygget ved pensjonsinnretninger. Men de arbeidere som står i private bedrifters tjeneste — og det er jo de fleste — arbeider fremdeles hvad dette angår under de gamle primitive forhold. De vilkår som fremdeles bys må vel nærmest karakteriseres som middelaldersk og i aller høyeste grad uverdige for vår tid og vårt folk.

Man behøver ikke nærmere å belyse det utillatelige i at store trustlignende bedrifter den dag i dag fortsetter med å knytte til sig unge mennesker helt fra barnealderen, og benytte dem og utbytte dem så lenge de er i besiddelse av arbeidskraft. Når så deres arbeidskraft er opbrukt i kapitalens tjeneste, og de er blitt gamle og utslitte, kastes de simpelt hen til side som et annet utslitt verktøy for å skaffe plass til et nytt kull. De gamle blir således prisgitt vilkårligheten og får skjytte sig selv eller det offentlige, d. v. s. forsorgsvesenet, tar sig av dem. Det nedverdiggende heri, så vel for den enkelte som for det hele samfund, kan det kun være én mening om.

I betraktning herav og i henhold til foranstående, tør vi be forbundsstyret om å opta til drøftelse på førstk. landsmøte hvad det fra organisasjonens side kan gjøres for å få i stand en pensjonsordning, hvorved samtlige organiserte arbeidere ved de private bedrifter kan tryge sin alderdom.

Da saken er av stor viktighet og selvsagt trenger en inngående detaljbehandling, mente vi det var riktig å la saken utrede av en komité som foran foreslått.

Forbundsstyret fremla følgende uttalelse til dette forslag:

Forbundsstyret er enig i den tanke som ligger i forslaget, men vi mener at dette må skje ved en henstilling til Landsorganisasjonen om en utarbeidelse av et sådant forslag. Dette er et så stort og vidtrekkende spørsmål, at vi mener det rekker ut over våre grenser, og da er det riktig at en eventuell komité, til å utrede dette, nedsettes av Sekretariatet fra de forskjellige forbund.

Fra sekretariatet:

Ang. forslaget fra Narvik finner sekretariatet at spørsmålet om pensjon for organiserte arbeidere ved private bedrifter, ikke kan løses som en landsorganisasjonssak. Arbeiderne ved de enkelte bedrifter, hvor forholdene måtte ligge tilrette herfor, må være opmerksom på saken og om mulig søke den løst.

Fra Norsk Kommuneforbund.

På foranledning av Oslo Sporveisbetjenings Forening tillater vi oss å etterlyse et på kongressen i 1927 enstemmig vedtatt forslag, sålydende:

«Sekretariatet nedsetter et utvalg på 7 medlemmer som får i oppdrag å utarbeide og fremlegge forslag om en ensartet livsforsikringskasse for Landsorganisasjonens medlemmer. Komitéens innstilling forelegges førstkommande kongress. Man går ut fra at det på kongressen vil foreligge et forslag i denne sak.»
Oslo stedsstyre.

Fra Norsk Nærings- og Nydelsesmiddelarbeiderforbund.

Da det er av stor betydning for gjennomførelsen av industriforbundsformen at medlemmene intet taper i sine rettigheter ved overgang fra det ene forbund til et annet, beslutter kongressen:

«Det nedsettes en komité med det oppdrag å fremkomme med forslag til revisjon av forbundenes forsikringskasser, så deres ydelser blir mest mulig ensartet.»

Fra sekretariatets

Sekretariatet har nedsatt en komite, som arbeider med dette spørsmål.

Saken vil bli forelagt kongressen.

Fra Norsk Nærings- og Nydelsesmiddelarbeiderforbund.

Sekretariatet bemyndiges til å utgi «Meddelelsesbladet» som ukeblad i så stort oplag at samtlige Landsorganisasjonens medlemmer kan få det tilsendt.

Til nærmere utredning av omkostningene ved et sådant arrangement nedsetter kongressen en komité, som også får i oppdrag å henvende sig til de tilsluttede forbund og undersøke mulighetene for en sløfning av de nu eksisterende fagblad.

Fra sekretariatet:

Kongressen beslutter å bemyndige sekretariatet til å opnevne en komité som får i oppdrag å undersøke og utrede dette spørsmål.

Fra Norsk Nærings- og Nydelsesmiddelarbeiderforbund.

Kongressen henstiller til forbundene å sette sig i forbindelse med sine utenlandske broderorganisasjoner om å få i stand avtaler om utveksling av unge arbeidere i ensartet fag og virksomheter for derved å gi dem muligheter for øket utdanning og erfaring.

Sekretariatet pålegges å gjøre henvendelse til myndighetene om sådan endring i innvandringsbestemmelsene at det åpnes adgang til gjensidig utveksling av arbeidere for et begrenset tidsrum.

Fra Askim Bygningsarbeiderforening.

Kongressen pålegger sekretariatet å opta et intenst arbeide for ophevelse av det såkalte «hjemstavnsbånd», således at adgangen til å søke og erholde arbeide blir fri for enhver organisert arbeider, uansett om vedkommende er hjemstavnsberettiget i angjeldende kommune, hvor arbeide kan erholdes.

Motivering:

Vi vil ikke undlate å gjøre oppmerksom på at de tilstander vi har idag i så måte er en klamp om foten for fagorganisasjonen. De organiserte fagarbeidere blir gående ledige og arbeidsplassene ofte optatt av personer som er defekt for fagorganisasjonsarbeide og således en hemske for organisasjonens handle- og kampdyktighet på arbeidsplassene. Fagorganisasjonen er bygget på solidaritet. Vi setter den i høisætet ved å la alle være likeberettiget til å søke og erholde det arbeide som er å få, uansett hjemstavn.

Foranstående er behandlet i representantskapsmøte den 23 november 1930 og fattet enstemmig sådan beslutning: «Forslaget anbefales.»

Askim og Omegns fagl. Samorganisasjon.

Fra sekretariatets

Forslagene oversendes det kommende sekretariat, idet kongressen slutter sig til tanken i forslagene.

Fra avdeling 30, Drammens Glassverk.

Foreslår for fagkongressen at Landsorganisasjonen medvirker til et samarbeide melem stortingsgruppen og de industrier og avdelinger som i tilfelle kommer under tollrevisjon, og at det innhentes opplysning fra de berørte avdelinger og industrier som kunne ha betydning for gruppens standpunkt til tollspørsmålet.

Dypedals avdeling

Ønsker følgende forslag optatt på kongressen: «Kongressen optar til drøftelse hvad der bør gjøres for å få innlandet til å benytte mer sten til gater og veier.»

Motivering:

Da utlandet (England) forsøker mer og mer å produsere sin stein innenlands, og vi av den grunn til stadighet må gå arbeidsledige det meste av året (vinteren i særdeleshet), mener vi at Storting og regjering bør gjøre noget for de norske stenhuggere i likhet med hvad England gjør for sine.

Fra Metallarbeidernes Forening, Oslo.

Landsorganisasjonen optar som et meget viktig ledd i sitt arbeide

forbruk av norske varer og eventuelt ansetter en agitator som helt kan ofre sig for dette arbeide.

Motivering:

Som motivering for vårt forslag vil vi henvise til den stadig stigende arbeidsledighet og som vi mener med dette vårt forslag å skulle komme til livs.

Fra sekretariatet:

Sekretariatet kan ikke anbefale at der ansettes en egen agitator som antydnet. Men sekretariatet er oppmerksom på spørsmålets betydning og anser sig bemyndiget til å agitere for øket forbruk av norske varer på den hensiktsmessigste måte.

Fra Ålvik Arbeiderforening, N. K. I.

Ålvik Arbeiderforening henstiller å gå til opprettelse av et fond, hvis midler skal gå til medlemmer av Landsorganisasjonen, som på grunn av sitt fagforeningsarbeide blir trakassert.

Fra Bygningsarbeidernes Forening i Hamar og Omegn.

Herved oversendes følgende forslag til Arbeidernes faglige Landsorganisasjons kongress 1931, som er vedtatt i vår forening.

Ad Landsorganisasjonens forbindelse med D. N. A.

1. Landsorganisasjonens organisatoriske og politiske samarbeide med Det norske Arbeiderparti avbrytes.
2. Kongressen nedsetter en komité bestående av representanter for alle retninger innen Landsorganisasjonen til å granske Landsorganisasjonens økonomiske disposisjoner, særlig støtten til Det norske Arbeiderparti. Komitéen gis adgang til alle regnskaper og annet materiale som er nødvendig for dens arbeide. Komiteens innstillinger og forslag tilstilles samtlige Landsorganisasjonens medlemmer.

*

Stillingen til eksklusjonspolitikken:

1. Forfølgelsen mot de revolusjonære medlemmer av Landsorganisasjonen — innstilles.
2. Samtlige medlemmer av Landsorganisasjonen, som enten er ekskludert eller under forfølgelse på politisk grunnlag, gis full oppreisning.

Fra Hommelvik Jern- og Metallforening.

Kongressen ophever den av sekretariatet og de forskjellige forbundsstyrene fattede beslutning om å utelukke de bergenske arbeidere fra fagorganisasjonen og gir disse tilbake de tidligere oparbeidede rettigheter.

Motivering:

Da fagorganisasjonen må sies å ligge i en permanent krig med arbeidskjøperne ansees det for absolutt nødvendig at dens kampfront stadig er sluttet og at dens aktive slagkraft styrkes.

Man kan ikke innse at den nu pågående masseeksklusjon av de revolusjonært innstilte arbeidere styrker denne kampfront, da denne ingen annen virkning kan ha enn å svekke organisasjonen til fordel for dens motstandere.

Fra Møllearbeidernes Fagforening, Buviken.

Fagorganisasjonen bør være helt politisk nøytral og ikke innlate sig på politisk propaganda, som bare vil føre til uenighet å tap av medlemmer, ti alle må jo erkjenne at der finnes mange politiske avskygninger i fagorganisasjonen og alle sammen mener de har rett.

I motsetning til Møllearbeidernes forening mener Trøndelag Samorganisasjons styre at der innenfor fagforeningene må skapes en større politisk aktivitet med sikte på et mere solidarisk samarbeide mellom den faglige og politiske bevegelse.

Sekretariatet er enig heri.

Fra Norsk Kommuneforbund.

Fra Oslo stedsstyre har vi fått oversendt forslag om at det på kongressen blir nedsatt en spesialkomité til å fremkomme med forslag til en ensartet betryggende revisjonsordning for samtlige forbund tilsluttet Landsorganisasjonen, og at komitéen også fremkommer med forslag om mest mulig ensartet regnskapssystem for samtlige forbund og fremkomme med forslag til standardmateriell for såvidt angår bokføring, medlemsfortegnelser, rapportskjemaer og kontorrekvisita for øvrig.

Da saken blev behandlet i hovedstyret blev meddelt at sekretariatet allerede tidligere hadde nedsatt en komité, og at der fra denne komité forelå innstilling i nevnte spørsmål.

Hovedstyret besluttet derfor å fremme følgende forslag:

«Hovedstyret henstiller at den foreliggende innstilling fra den av sekretariatet tidligere nedsatte komité forelegges kongressen.»

Fra Yven Papirarbeiderforening, N. P. F.

Kongressen beslutter å nedsette et revisjonsutvalg som tallmessig og kritisk gjennomgår og kontrollerer samorganisasjonenes, forbundenes og Landsorganisasjonens regnskaper og disposisjoner.

Revisjonsutvalget skal minst 2 ganger om året avgi beretning, som forelegges sekretariatet, de tilsluttede forbund og gjennom disse de respektive avdelinger.

Motivering:

Det er i den samlede organisasjons største interesse at revisjonen gjøres så betryggende som mulig.

Nogen motivering utover ovestående skulde være umødvendig.

FraTorsnes Stenhuggerforening.

Lønningene for de fast ansatte tillitsmenn bringes ned til et nivå som ligger på høide med gjennomsnittslønningene for de organiserte arbeidere.

Daglønn for agitatorer og tillitsmenn fastsettes til kr. 13.00, diét

kr. 7.00 og losji kr. 5.00, alt pr. døgn. Reisegodtgjørelse beregnes efter 2. plass på dampskib og 3. klasse på jernbane.

Motivering:

Det er ikke forsvarlig at lønningene for de fast ansatte tillitsmenn skal ligge mer enn 100 pct. over arbeidernes lønninger. Det bør være et gjensidig forhold tilstede også på dette område, således at tillitsmennene, hvad fortjenesten angår, ikke kan sies å ligge en klasse over arbeiderne. Idet dette virker uheldig både overfor medlemmene og på tillitsmennene. Den nuværende daglønn og diétgodtgjørelse er for høi i forhold til arbeidernes fortjeneste. Det er derfor rimelig at denne bringes ned på et forholdsmessig nivå.

Landsorganisasjonen nedsetter et revisjonsutvalg som skal gjennomgå alle forbunds, såvel som Landsorganisasjonens regnskaper, under sådanne former at der ikke gis adgang for det ene forbunds kasserer å låne av en annen, for derved å skjule eventuelle mangler. Regnskaper og revisjonsberetning skal regelmessig tilstilles avdelingene.

Motivering:

De stadig tiltagende underslag og misbruk av organisasjonens midler innenfor de forskjellige fagforbund, har skapt en mistro og uvilje mot organisasjonen, som stort sett er forklarlig. Tildragelser som den siste i Jern- og Metallarbeiderforbundet er jo av en sådan beskaffenhet at de ikke bare virker skadelig for det forbund som er berørt, men for hele den samlede organisasjon. Det er derfor nødvendig at Landsorganisasjonen tar et effektivt skritt for å gjenoprette det som er brutt ned.

Fra afdeling 12 av Norsk Jern- og Metallarbeiderforbund, Nidaros.

Det nedsettes på kongressen en undersøkelseskomité som får i oppdrag å gjennomgå og kontrollere midlenes anvendelse innen Landsorganisasjonen i den forløpne periode og eventuelt fremme for kongressen forenklingsforslag og kritikk, når det gjelder forvaltningen av Landsorganisasjonens midler.

Fra Oslo Møbelindustriarbeiderforening.

Oslo Møbelindustriarbeiderforening vil tillate sig å anmode kongressen å vedta følgende uttalelse: De siste beklagelige foreteelser innen fagorganisasjonen gjør det absolutt nødvendig for kongressen å pålegge alle organisasjoner tilhørende A. F. L. å gjennomføre en økonomisk forsvarlig, men effektiv administrasjonsordning, og at tillitsmenenes lønn står i et rimelig forhold til arbeidernes lønn. Dette må det føres en skarp kontroll med.

Den høieste lønn for en fastlønnet tillitsmann må ikke overstige kr. 6 000.00 efter de nuværende forhold.

Fagorganisasjonens fremgang og de dyktige tillitsmenns og interesserte medlemmers arbeide må ikke hemmes av folk innen organisasjonen som ingen solidaritetsfølelse har med sine klassefeller.

Fra Borregård Bygningsarbeiderforening.

Borregårds Bygningsarbeiderforening henstiller til kongressen å redusere lønningene for formann og næstformann i Landsorganisasjonen til henholdsvis 7 000 og 6 000 kroner.

Motivering:

På grunn av vår stadig synkende arbeidsfortjeneste og nedgang i sin almindelighet finner vi at våre tillitsmenns lønninger bør reduseres.

Fra Gikens grubearbeideres forening:

Formannens lønn settes til kr. 7000.00 pr. år, og henholdsvis for de øvrige, med bestemmelser om procent, stigende eller fallende etter de av Landsorganisasjonen oprettede overenskomster i året.

II. Dietgodtgjørelse til Landsorganisasjonens funksjonærer reduseres med de samme procenter som den faste lønn reduseres.

Fra Norges Barber- og Frisørsvennes Forbund:

Undertegnede forbund ansøker sekretariatet eller eventuelt Landsorganisasjonens kongress 1931 om eftergivelse av den ekstrakontingent vi skylder for årene 1920, 1921, 1922 og 1927.

Vårt forbund arbeider under meget vanskelige forhold, så det er helt umulig for oss å få betalt den nevnte kontingent.

Vi har jo i den senere tid så punktlig som mulig betalt den ordinære og ilagte ekstrakontingent, så det er ikke viljen, men evnen til å betale som gjør sig gjeldende.

Fra sekretariatet:

Andragendet vil bli forelagt kongressen.

Fra Norsk Transportarbeiderforbund.

Vedlagt oversendes avskrift av skrivelse vi har mottatt fra vår avdeling 1, Oslo. Skrivelsen er behandlet i forbundsstyremøte som ikke var sikker på om skrivelsen egnert sig som forslag til kongressen, og besluttet derfor å oversende skrivelsen til Sekretariatet og til centralstyret for Det norske Arbeiderparti.

Fra Oslo Bryggearbeideres Forening.

Idet vi henviser til vedlagte avskrift av skrivelse vi har mottatt fra vårt medlem Karl Stensby som behandles på medlemsmøte 16 november, besluttet møtet at skrivelsen oversendes forbundet med anmodning om at det i skrivelsen reiste spørsmål kommer op til behandling på fagkongressen 1931, og oversendes centralstyret for Det norske Arbeiderparti.

Det er forutsetningen at Sekretariatet, eller om man vil forbundet, utreder saken fyldestgjørende og at kongressen på grunnlag herav

kan treffe avgjørelser slik at Landsorganisasjonen står rustet i tilfelle spørsmålet skulde bli aktuelt.

I samme forbindelse vil man peke på tukthusloven og de bebudede endringer i loven som tar sikte på å svekke vår aksjonsevne. Møtet henstiller til forbundet om å gjøre sitt til at saken kommer op som spesielt punkt på dagsordenen ved en utredning hvad skal gjøres i tilfelle borgerskapet i Stortinget gjør alvor av sine antydede forslag. Noget utformet forslag har vi ikke villet fremme, da vi f. t. ikke har de nødvendige forutsetninger til å stille et sådant, men vi er av den mening at saken har så stor vital interesse for fagorganisasjonen at den inngående bør drøftes på kongressen. Vi går ut i fra at såvel forbundet som Sekretariatet er av samme mening og at man da vil gi kongressen en utredning med konklusjon hvad man bør eller skal gjøre for å bekjempe loven.

Til Oslo Bryggearbeideres forening, gruppe 2 styre, Oslo.

I henhold til Høires kvinnutvalgs Landsmøte i sommer, uttales at de forsorgunderstøttede skulde fratas sin stemmerett og de senere kommentarer i de borgerlige aviser. Og da kan man danne sig en mening om hvad resultatet da vil bli i den kommende stortingsperiode. Jeg er fullt klar over at vår stortingsgruppe vil gjøre hvad den kan for å forsvare vår rett, men det er ikke nok, da er det om å gjøre at den fagorganiserte arbeiderklasse alle som en står bak vår stortingsgruppe. Og det tror jeg ikke vi kan løse på annen måte enn at vi går til generalstreik over det hele land. Jeg tror det beste vilde være om vår forening tok op saken til drøftelse.

Hvorfor jeg nu tar saken op, er for vi ikke skal bli overrumplet i tinget førem Landsorganisasjonen har tatt standpunkt og kan gi vår stortingsgruppe sin tilslutning om iverksettelse av eventuell streik.

I håp om at min skrivelse vil bli behandlet i styret og oversendt til avdelingsstyret, tegner jeg

Karl Stensby.

Gruppestyret har behandlet skrivelsen og gir den vår tilslutning og sender den videre til avdelingsstyret.

Fra sekretariatet:

Foreslåes oversendt det nye sekretariat til behandling.